Introduction :

Parmi les chef-d'œuvres littéraires lao, **SOM THI KHUT**, tient une place particulière. Ici, point de récits merveilleux dans la tradition épique indienne, point d'espiègleries sur style de Sieng Mieng ou de fables d'inspiration bouddhique, mais à priori des réflexions générales sur l'existence, c'est du moins ce que sous-entend le titre de l'œuvre « Considérations sur le monde, » intitulées « Ce qui est digne d'être pensé ».

Dès les premières phrases cependant, le lecteur mesura sa méprise : il s'agit moins d'un essai philosophique que d'une confession sentimentale : « Je vais conter les soucis du propriétaire de la maison (c'est dire moi-même), libérer ce que lui pèse au cœur …. ».

Après cette déclaration d'intention, l'auteur hésite pourtant (« Il y a de nombreuses voies ») tout en sachant que tôt ou tard, la vérité se fera jour (« Même si l'on choisit un chemin tortueux, on s'en apercevra au tournant »). L'esprit du héros est alors traversé par une brève lueur d'espoir. Il supplie Indra de remonter le joyau du fond des eaux afin qu'il brille à la lumière ; mais Indra ne l'envoie pas.

L'aveu effraie car il risque de troubler l'ordre de la nature : les pluies célestes s'abattraient sur le dos de la pauvre chèvre, la canne à sucre deviendrait amère et le buffle, qui ordinaire affectionne l'herbe, ne la mangerait pas de peur de tourmenter la grenouille…. Dans ces conditions, comment le sentiment le plus sublime (« Le parfum de santal »), pourrait-il se préserver ?

Après quelques considérations sur la vertu de l'endurance qui voudraient justifier son hésitation, le héros parle d'un mal mystérieux, qui le ronge depuis plus de neuf ans, auquel s'est ajoutée une nouvelle affection comparée à l'ombre d'un éléphant ; « Qui sait soigner la fièvre qui ne chauffe pas le corps ? » demande-t-il à sa mère. Par la suite, on apprend que cette même fièvre avait atteint cette dernière, appelée parfois **nong,** c'est-à-dire « petite sœur », ou le cas échéant, « amante ». Le deuxième sens du terme est renforcé par les reproches du héros : « Vous avez allumé la bougie et la flamme s'est élevée, qui va éteindre ? ».

Quel est le secret de Norasane (nom du héros) ? Cache-t-il un amour incestueux ? Cette « petite sœur » est-elle sa mère ou bien sa belle-mère que le terme **mae** signifie indistinctement ? Nous ne le saurons jamais ……

Norasane est maintenant décédé. Il sa compare à un éléphant paré d'or et se présente à sa mère dont l'attitude inconséquente est dénoncée (« Descendre un rapide sans se servir de perche n'entraîne-t-il pas nécessairement la catastrophe ? »). Il lui rappelle les

sentiments d'antan : la charpente de la maison, les parois, le toit, les pilotis, où sont-ils ? Peut-on avoir des chevrons sans arbalétriers, un toit sans panne faîtière ?... et la supplie de surcroît : « L'arbre tutélaire est vert, frais, régulier, épais et beau, O mère, ne le coupez pas ! Le nôtre, possède des ramifications anciennes ! ».

Mais la vérité se fait encore attendre car l'aveu risquerait de bouleverser l'ordre des choses. Peu à peu ce pendant, alors que sont énumérés les désordres naturels, qui pourraient survenir, l'image d'un rival se précise (« Je vous invité, Mère, à prendre une balance pour comparer ») et l'on comprend mieux maintenant l'allusion du début du texte, au joyau tant espéré qu'Indra ne fait pas remonter du fond des eaux et le reproche ultérieur fait à la « mère » de cacher un diamant.

Parvenu à ce point, la décision de Norasane est irrévocable : « Que les poissons quittent l'eau des rivières pour s'exposer au soleil des cimes, qu'importe ! Que les fauves des forêts décident d'aller habiter dans les cours d'eau qu'importe ! ….. ». Les dernières pages du texte dévoilent enfin l'énigme : ne pouvant supporter la parjure de sa « mère-amante », Norasane décide de se donner la mort.

Comme dans la plupart des classiques Lao, **Som Thi Khut** n'est pas signé. Par son contenu, cette œuvre semble inspirée par un événement historique tristement célèbre, survenu au 17ème siècle : l'exécution par **le Roi Souligna Vongsa** de son unique héritier, fautif d'avoir séduit l'une de ses concubines.

Si l'événement eut les conséquences catastrophiques que nous connaissons pour le devenir du Laos, il fut peut-être à l'origine de ce chef-d'œuvre tout à fait remarquable auquel puisèrent des générations de jeunes-gens et de jeunes-filles pour alimenter leurs cours d'amour traditionnelles. Et ce ne fut pas le moindre des mérites de **S.M Sri Savang Vatthana** que de l'avoir redécouvert et édité dans les ateliers du Palais Royal de Luang Prabang. C'est à la mémoire de ce roi éminemment sage et savant que nous voudrions dédier cette modeste réimpression.

La Commission des Recherche du Cercle de Culture et de Recherches Laotiennes, Paris

ສົມທີຄິດ

ບັດນີ້ ຂ້າຂໍ ດໍາເນີນ ເຫຼື້ອງ, ຄວາມເຄືອງ ຊີ້ບອກ, ເຈົ້າເຮືອນເຮີຽ, ໄຂອອກ ຄວາມ ທີ່ ແຄ້ນ,
ແສນາະແຫນ້ນ ອັ່ງມະໂນ.

ຄັ້ງນີ້ ຫົນທາງ ມີຫຼາຍເສັ້ນ, ຕາມໃຈ ໃຜຈີ່ ໄຕ່ໄປນັ້ນ, ທູນຂມອ່ມ ນັ້ນ ມັກ ເສັ້ນເວີ້ງ,
ທາງລ້ຽວ ຫາກ ຈີ່ເຫັນ.

ເທື່ອນີ້ຫມູ ຫາກເຫັມນ ຫມາງມຸງ, ຈີ້ນອນດິນ ກົ້ວຝູ່ນ ກໍ່ຕາມທອ້ນ,ແມວບັກຄໍາ ມັນຈີ່ຫົວ ຍູ້ມປາຍ,
ອີງເທີ່ງ ເບີດສະແຄງ.

ແມວ ບໍ່ໂສດາ ດັ່ງ ປູປາ, ຊີ້ນຕ່ອນ ກໍ່ຕາມທອ້ນ, ວ່າຈີ່ກິນ ລູກໄມ້ ຕາງເຂົ້າ ກໍ່ຊ່າງເຍີ.

ໃຜບໍ່ຈໍາ ອົກເຈົ້າ, ກິນສານ ຂອງເບື່ອ ເມົາເນັ້ນ, ເຈົ້າຫາກ ເປັນ ຜູ້ຮູ້, ໃຜຈີ່ໄດ ຮອ່ມສອນ.

ຟັງ ຍີນສຽງ ຫມາ ຮອງ, ກອງແຖ ເທົ້າຫ່ຽງ, ລໍ້າຕຸດ ຊ້າຍ ໄປຫນ້າ ຈີ່ງເຊົາ.

ຫຼັບ ບໍ່ພໍ ຍາຍັ້ງ, ຟັງສຽງ ທີກແຫກ, ອັນວ່າ ກົບຂຽດ ຮ້ອງ, ແຈໃຕ້ ແຈ່ງເຫີນອ.

ບໍ່ໃສ່ ຍາມເດືອນເກົ້າ, ຫມາ ແຊວທອນເທົ່າ ແມ່ຄວນເຮີຽ, ຫາກແມ່ນ ປີກ່າ ເຮົ້າຊາວຄ້າ,
ຈີ່ທ່ຽວມານ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ.

ຫມູຫາກ ຫຼັບຕາ ຖີ້ມ,ຫາແມວ ຫຼາຍເທື່ອແລ້ວ,ເຈົ້າຢ່າໄດ້ ຖີມໂທດຮ້າຍ, ເສັຍຜ້ຽນ ວ່າແກ່ແມວ.

ຟັງເຍີ ຝູງຫມູ່ລາວ ຫຼົງຄ້າງ, ຊາວພວນ ຢູ່ນໍ້າງື່ມ ຟັງເຍີ, ທັງຫມູ່ຫໍ້ ເຂີນຄ້ອມ ຫມູ່ພວນ.

ວັນນີ້ ສັງຂານຂື້ນ, ວັນເສົາ ມື້ເຕົ່າ, ຊໍ້າແມ່ນ ປີກ່າ, ເຮົ້າ ມັນຈີ່ ລ້າວກ່ວາຫຼັງ.

ທັງເລົ່າດູ ລຶກຟ້າ ແມ່ນ ເຖນຫຼວງ,ຈີ່ລົງ ໂຜດ ເຮົາແລ້ວ, ຄືຈີ່ ໄດ້ ໂຊກຊ້າງ, ປີນີ້ ບໍ່ສົງ.

ຄັ້ງນີ້ ໂຊກ ຊົ່ງໃຫ້ ລຶກຟ້າ, ກໍ່ຂາວສ່ອງ ບໍຣິສຸດ ແມ່ເຮີຽ, ເມໂຄລັ່ບ ເພີດເຟີ້ຽ ຜາຽເຈ້ງ.

ບໍ່ມີສັງ ມາພ່ານ, ເສັນສູນ ໄສສັກສີງ ແມ່ຄຸນເຮີຽ, ໂຊກສົງໃຫ້ ລຶກຟ້າ, ຂາວແຈ້ງ ຮຸ່ງເຮືອງ.

ອີນເຮີຽ ເຊີນຊ່ຽ ຍໍຍົກນ້າວ, ທັມະໂຮງ ໃຫ້ເຍື້ອນສົ່ງ ມາເຍີ, ດຽວນີ້ ຍັງຢູ່ຄ້າງ,
ດອມນາກ ນາໂຄ ພຸ້ນມາ, ເຊີນຊ່ຽ ກູນາຜາຍ ໂຜຽມາ ຄໍາແຈ້ງ.

ຄັນວ່າ ເຫີງນານລ້ໍາ, ຫຼາຍປີ ຈີ່ກົ້ວ ຟຸ່ນດິນ ແລ້ວ, ດຽວນີ້ ຍັງຢູ່ ພື້ນໃນນ້ໍາ, ກໍ່ໄມ້ ຟູ ແມ່ເຮີຽ.

ກໍ່ບໍ່ທັນ ແປນຂື້ນ, ກໍ່ພໍເປັນ ຊູມຊູ່ ແມ່ຄຸນເຮີຽ, ອີນ ບໍ່ນ້າວ ສົ່ງໃຫ້ ບໍ່ໂດຽໄດ້ ດັ່ງຄນີງ.

ເມືອຈັກ ໄຂລະຫັດ ແບ້, ກົວ ຝົນຟ້າ ຈີ່ພ່າ ມັນຕີ, ກົວ ຈັກເປັນ ຄວາມຊ່າ,

ເຣື້ອງທັງຄ້າຽ ເພີ່ນ ຈີ່ຫຽັນ.

ບຸນບໍ່ ເຄີຽກິນ ອ້ຽ ລຳຫວານ, ກໍ່ມາ ເພືອນຮີນບໍ, ຂອງຝາດມາ ວ່າຫວານ ກວ່າອ້ຽ,

ເມືອຫນ້າ ຈີ່ເລົ່າຂວງ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ.

ອ້ຽ ບໍ່ສົ້ມ ຊົມສະຫງ່າວ, ແຕ່ພໍຄ່າວ ກໍເອົາທອ້ນ,ໄວ້ບາດຫນ້າ ຈີ່ຂາຽ ແຈ້ນ ບາດ ຄຳ.

ຂອງຫວານ ມາແລ່ນ ສົ້ມ, ຈວງຈັນ ຈີ່ໄວ້ກິ່ນ ທີ່ໃດເດ, ເຂົ້າຣໍ ຫວານ ຊີງກວ້ຽ,

ຍວນຄວ້າງ ເພີ່ນຈີ່ຖາມ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ.

ເຈົ້າ ຢ່າໄດ ສົນເຫດັ້ງ, ຈວງຈັນ ກ້ຳຝ່າຽ ນະຄອນພຸ້ນ, ຍັງຈີ່ຫອບ ຜ່ເນຂື້ນ, ຄູງຟ້າ ຟາກພົມ.

ພີ່ບໍ່ມີ ຫຼາຽຂໍ້, ຢາກພາຽຖົງ ໄປຖາມຂາວ່,ຊ່າວ້າເຈົ້າ ຈີ້ລຽ້ງ ລູກແບ້,ຈີ່ຂາຍຊ້າງ ແລກແມວ ວ່າລື.

ຫຼອນວ່າ ສົມສີ່ງເຣື້ອງ, ຄວາມເວົ້າ ໃຜມີ, ໃຫ້ສົ່ງຂ່າວ ໄປທອ້ນ, ແມ່ຈີ່ ເຂາະຂອດ ຊື້,

ເອົາຊ້າງ ຕ່າງເມືອງ.

ເຊີນແມ່ ກູນາ ເມືອສົມສ້າງ, ຄູຫາ ຈັນທະບູລີ, ກ້ຳຝາຽ ນະຄອນພຸ້ນ, ພີ່ບໍ່ຈົນ ເຫດບ້ານ,

ເມືອງແຫ້ ຈີ່ຝາກຄວາມ.

ພີ່ບໍ່ຈົນ ທາງບ້ານ, ເຣືອຄຳ ຈີ່ຄ້າງ ທ່າເຣົາແລ້ວ, ວ່າຢາກ ຕາມ ໄຕ່ຖ້ຽ, ຖາມເຈົ້າ ເບິ່ງຄວາມ.

ເມື່ອຈີ່ໄຂ ລະຫັດແບ້, ກົວ ຝົນລົມ ຈີ່ມືດມົວ ມາຕີ, ແມວຄຳ ບໍ່ໄດ້ທອດເທີ້ງ, ເກົາທີ້ນ ຄູດທວງ.

ຄວາຽບໍ່ກິນ ກຽ້ງຫຽ້າ, ຊັງຫຽາມ ສະຫງຽມຂຽດ, ຮູ້ງ ບໍ່ເຕື້ອງໄກ່ນ້ຽ ກະສັນ ດິນຮໍ່ ງູ.

ເມື່ອບໍ່ ໄຂລະຫັດ, ມາອາສະໄນ ກໍ່ຄາຫີ້ງ ເສັຽນໍ, ເມື່ອຈີ່ເວົ້າ ຕໍ່ແບ້, ກໍ່ກົວຟ້າ ຈີພ່າ ເມືອງ.

ກໍ່ບໍ່ເປັນ ທີ່ໄຂລະຫັດ, ຊ້າງສາມຫົວ ຂາວເຜືອນ ແມ່ເຣີ້ຽ, ແຄ້ນຄັ່ງ ຝູງຫມູ່ເບື່ອ,

ຈີ່ ເຟືອນຟື້ນ ທົ່ວໄພຽ.

ຄັນຈັກໄຂ ລະຫັດຊ້າງ, ຝົນຈີ້ລີນ ນ້ຳລົ້ນ ທົ່ງນາ ແລ້ວ, ຫຼຽງ ທໍ່ນ້ຳ ຖວ້ມ ກ້າ,

ນາ ຈີ່ແລ້ງ ຂາດເຂີນ.

ເມື່ອບໍ່ ຂັນຕີໄດ້, ຈີ່ເປັນ ຄວັນຄູງ ເມກເທັ້ງພຸ້ນ, ຢ້ານ ທໍ່ເສັຽ ເບັ້ຽໃບ້, ທາງແກ້ວ ແມ່ເມືອງ.

ເສັຽທັງ ເຣືອຄຳຄ້າງ, ຊົນລະທີ ເຊົາທ່າ ເຣົານັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ເສັຽ ແຕ່ເບັ້ຽ, ສະເພົາຄ້າ ກໍ່ ຂາດທືນ.

ເຊີນແມ່ ຫຼົງປະໄທເຍືອນ, ຮົ່ມເພີງ ໃຫ້ຄິດທີ່ ດູທອ້ນ, ຍັງຢາກ ຖາມຄ່າວ ຂວັນໄຂ້,

ເຣື້ອ ໂສມເຈົ້າ ປ່ວຽນານ.

ເມື່ອ ຈີ່ຖາມ ຂວັນໄຂ້ຈີ່, ພວນ ຂືນຄັດ ອ່າວແພງເຣີ້ຽ, ອອກເຫຼືອງ ຄື ເຫືອດຊ້າງ,

ແຖມເຣື້ອ ຕືມຊາງ, ຄັນວ່າ ຫນາວ ຖີໄຂ, ຢ່າໄດ້ ຈົ້ງໃຈ ຜອກສັງທອ້ນ,

ຈັກ ວ່າ ອອກ ເທົ່າຊ້າງ, ໄດ້ແທ້ ກໍ່ໄຊ້ການ.

ລື ຈີ່ຫາ ຫມໍໃຫ້, ເອົາຢາ ທອດໃສ່ ດີລີ, ເພິ່ນຫາກ ເປັນ ຜູ້ແຈ້ງ, ຄົນໄຂ້ ປວ່ງເຫົງ.

ຂວັນບໍ່ມາ ຢາມຢ້າວ, ເຮືອນຕົນ ຈີຮູ້ຫ່ຽວ ຈິງແລ້ວ, ຂວັນ ຫາກໄປ ຢູ່ເຮືອ, ດົງໄມ້ ຈິງ ປ່ວຽເຫົງ.

ເຈົ້າແມ່ ເຈັບປ່ວຽເຮື້ອ, ເກົ້າຂວບ ປີປາຽ ນີ້ແລ້ວ, ອັງຄານ ມາເປັນມິດ, ກໍ່ຈິ່ງ ເຫັນປີນີ້,

ຫມາກໄມ້ ພົ້ນພຶງພຶດ, ຊາງສັບ ແມ່ເຮີ້ຽ, ຕາມດັ່ງ ກຳລັງພິດ, ພຍາດ ມີໃນເນື້ອ.

ຕັ້ງແຕ່ ຫມາກໄມ້, ພົ້ນໄດ້ ຂວບສາມປີ ນີ້ແລ້ວ, ແດນແຕ່ ເປັນຫຼົງໄຫຼ, ພຍາດໃນ ເງົາຊ້າງ.

ອຸສາມາ ບໍ່ເຄີ່ຽຮາງ, ຮາມບາ ຣົທະລາດ ອິນດູເດ, ແມ່ບໍ່ເຄີ່ຽ ກຼ່າວຕ້ານ, ເຖລງເວົ້າ ຕໍ່ໃຜ.

ເທື່ອນີ້ ຫຼົງພົບ ເຄຫັງຫ້ອງ, ປາງທ່ອງ ລົມທອງ ອິນດູເດ, ເຈົ້າສັງ ບໍ່ຫາ ແຖບຕ້ອນ,

ຫມູ ຈີ່ຕັ້ນ ທ່ອງທຽວ ແລນໍ.

ອາຍຸ ຍືນຍາວຫມັ້ນ, ພັນປີ ກໍ່ເຫັນ, ຫຼາກແມ່ ຄຸນເຮີ້ຽ, ມາພົບ ຫມູ ຖືກຫ້ວງ, ຄາຈົ້ງ ຢູ່ສະເຫີນ.

ເທື່ອນີ້ ເດືອນາຽງຂຶ້ນ, ລົມວອນ ຄ້ຽຄັ່ງ ຈີ່ຄືລື, ດຽວນີ້ ເດືອນ ໕ ສັງເລົ່າມາ ແລ່ນຂ້ອນ,

ຫມາວຄ້ຽ ຄັ່ງຫວງ.

ຄັນວ່າ ຫມາວຖືໄຂ, ຢ່າໄດ້ໄລ ຝືນແຜ່ນ ເຣົາເນີ, ເຈົ້າຫາກ ເປັນຜູ້ ລືເລີດລ້ຳ,

ເມືອຫນ້າ ຈີ່ງຄ່ຽຫົວ.

ເຈົ້າຫາກ ຫົນຫວາຽ, ເອົ້າເມົາວິນ ບ້າປ່ວງ ແມ່ຄຸນເຮີ້ຽ, ເຈົ້າແມ່ ບາ ມືໄຂ,ໃຜຈີ່ຮູ້ ຮ່ອມປົວ.

ເຈົ້າຫາກ ເກີດໂລກລົ້ນ, ໃນຄີງ ກໍ່ຍິນຍາກ ເສັຽແລ້ວ, ເຈັບໄຂ້ ຄີງບໍ່ຮ້ອນ, ໃຜຈີ່ຮູ້ ຮ່ອມກົນ.

ວາດຕ່າງຂີນ ຄອງຫຼ້າງ, ກິນແຫນງ ທອງເທົ້າ, ສຸດຊົ່ວ ຊີວັງແລ້ວ,

ເຈົ້າຫາກເປັນ ຜູ້ລ້າວ, ເມືອຫນ້າ ຈີ່ ກວັງຫຼັງ.

ບໍ່ວ້າ ປູ່ປາຽຕານ, ຄະນິງຫາ ຂອງເກົ້າ ກໍ່ຕາມທ້ອນ, ພີ່ບໍ່ໄດ້ ບັກແບ່ນຫນ້າ, ກໍ່ເຫນືອໃຕ້ ທາເທັງ.

ພີ່ບໍ່ໄດ້ ຕ້ານ ຮ້ອດຫນ້າ, ເຈົ້າຜູ້ຊື່ ມີຍົດ ທີ່ພົ້ນ, ຄິດບໍ່ໃຫ້ ມີຄວາມເຄືອງ, ເພື່ອນກໍ່ຖາມ ທາງນີ້.

ເມື່ອບໍ່ເວົ້າ ຈີ່ອຳອາດ ຕາງນັກ, ບໍ່ໃຊ ຄົນ ມຶນທຶນ, ກໍ່ຫາກ ຖາມ ຫາຮູ້.

ຄວາມມີ ສົມພໍ ເວົ້າ, ກໍ່ຢ່າ ອຳເຕັງ ວາດສັງທອນ, ເພິ່ນຈີ່ ເວົ້າເມືອຫນ້າ, ເລົ່າເກີນ ຫຼາຫາກ

ເຫມນຫນາງ, ຝ້າຽຈີວາງ ໃນໄວ້, ເປົ່າກໍ່ ຕາມເຍີ.

ອີ້ວຫາກ ເຮຮ່ອນໃຫ້, ກະສັນດິນ ຮ່ໍກະສວຽ, ໃຜບໍ່ ໂສດາດວ້ຽ, ຄນີງຫາ ຊ້າຫຼອດ ກໍ່ຕາມທ້ອນ,

ບໍ່ໄດ້ມີ ແຕ່ຝ້າຽໄຫມ, ເຮື້ອແມ່ ກໍ່ຍັງ.

ພີ່ຢາກ ຕາມຫຽນ ໄຕ້, ຍວງແສງ ໃຫ້ ແຈ້ງຮູ່ງ ໄປນັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ ເວວາດ ຂໍ້ ສັນນີ້ ເຫັດມີ.

ຄັນວ່າອີ້ວ ບໍ່ໂສດາ ດັ້ງຫມັນ, ມັນຊັງ ແດດ ກໍ່ຕາມຫ້ອນ, ວ່າບໍ່ ນ້ອມຕໍ່ຟ້າຽ,ເຫນືອໄຕ້ ເພິ່ນກໍ່ຖາມ.

ບໍ່ໃສ່ ສາມານ ເຊື່ອສມຸດ, ຫຼວງນ້ຳໃຫ່ຽ ແມ່ເຮີຽ , ຫາກບໍ່ມັກ ທີ່ວັງ ໃຫ່ຽກວ້າງ,ຈີ້ໄປເວົ້າ ວ່າລີ້.

ແມ່ເຮີຽ ຊຸບສິ່ງ ເກັບເຮືອດ ຖິ້ມ, ຊັງມັນ ກໍ່ຊ້ຳ ໄຕ້ມານຳ, ວ່າຢາກ ລົງອາບນ້ຳ, ກໍ່ມາຊ້ຳ ແຊບຫຼັງ.

ມາອີດູ ອົກ ອີ່ໂຕເດ, ມາກະສັນ ຢາກຖື ຫາບບໍ່ ຄືຕີ,ບາດວ່າ ຟ້າ ບໍ່ຜາຽພູ່ງແຈ້ງ,ພູ້ະຈັນ ເສົ້າມືດມົວ.

ນ້ຳຕານເຮີຽ ຄິດວ່າ, ຢາກໃຫ້ຫວານ ເສີມອ້ຽ, ກໍ່ລວດເລົ່າ ມາຂົມ ຫຼາກນໍ, ເຈົ້າແມ່ ບໍ່ຊ່າງຕົ້ມ,

ທອນຫມໍ້ ກໍຈິ່ງຂົມ ແມ່ເຮີຽ.

ເສັ້ຽດາຍ ກາສາຜ້າ, ຂອງແພງ ທາງເຫັດ ສະເພົານັ້ນ, ບຸນບໍ່ນ້າວ ສົງໃຫ້, ສະເພົາຄ້າ ກໍ່ຂາດທຶນ.

ຊ້ຳຕື່ມ ເສັ້ຽສະ ໃບຜ້າ, ກໍ່ທັງເຊີງ ກັບວາດ ໄປແລ້ວ, ຄິດ ວ່າຢາກ ໃຫ້ ແພງໄວ້,

ເທົ້າເຖົ້າ ປູ້ະສົງ ຊື່ຮົ່ມຂວັນ.

ບໍ່ໃສ່ ມູງຄູນແກ້ວ, ຂອງແພງ ຖນອມຮົ່ມ ແມ່ຄູນເຮີຽ, ດຽວນີ້ ເສັ້ຽທ້າງຜ້າ, ເປັນມຸ້ງ ເງືອນຫມູ.

ແມ່ເຮີຽ ເຄາະມີ, ຫມູຈິ່ງຄ້ຽວ ເປັນປ່ອງ, ຮຽກັດ ຫຼ້ຳນັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ ໄຮ້ແຕ່ ຜ້າ, ຜືນກວ້າງ ກໍ່ຫາກຍັງ.

ບຸນຫຼາຍ ໄດ້ນຸ່ງຜ້າ, ອີນທະນີນ ທາງເຫັດ ສະເພົາພຸ້ນ, ເຂນສອດເສື້ອ ຊ້າງແລ້ວ ຈິ່ງຈີ່ຖາມ.

ແມ່ເຮີຽ ຫາກບໍ່ ຊີ້ງຄ່າ, ຈີ່ຂາຽ ຫມູ ເອົາຄ່າ ກໍ່ຕາມຫ້ອນ, ເຈົ້າສັງ ບໍ່ໄປ ທ່ຽວຊື້,

ຂອງຄ່ວງ ຕອມແລງ ຕື່ມເດ.

ເມື່ອຈີ່ ໄຂລະຫັດໃຫ້, ດອມແມວ ຫມູ ຈີ່ຮູ້ເມື່ອ ເຮົາຕີ, ຊິ້ນ ກໍ່ຍິກຍີ້ວ ໃຫ້ແມວ ກໍ່ຮູ້ ຮ່ອມກົນ.

ໂອນໍ ຫມູຊີງ ທຳຕະປະ, ໃຫ້ແມວຄຳ ກົ້ມຂາບ ຕົວນັ້ນ, ບໍ່ຮ່ອນເຫັນ ມາຮ່າວຮູ້, ກໍ່ເປັນຫນ້າ

ຢາກຫົວ ເຈົ້າເຮີຽ.

ໂອນໍ ຫມູຊີງວ່າ ຈີ່ ບີນບົນ, ຜ້າຽເວຫາ ເຫີນເມກ ອີດູເດ, ແມວຄຳ ຖືກວາດໄວ້, ຄຽຢ້ຽມ ຜໍ່ລົມ.

ຫາກບໍ່ສົມ ກໍ່ໃຈເຈົ້າ, ຈີ່ແຊວເຮືອ ກາງໂຄກ ກໍ່ຕາມ ຫ້ອນ, ອັນວ່າ ອົກຂມອ່ມພີ່,

ຈີ່ດຳນ້ຳ ເບິ່ງເງົາ.

ຄິດວ່າ ຢາກ ຈົ່ງໃຈຄ້າ, ຈີ່ພາຽຖົງ ຖືຊັ່ງ ໄປນັ້ນ, ດຽວນີ້ເພິ່ນ ບໍ່ໃຫ້ ກາດໄຕ້, ຂອງຄ້າ ກໍ່ຂາດທຶນ.

ແມ່ເຮີຽ ຄຳຄຶດວ່າ, ຍັງຢາກ ຕີຫນ່ວຽແກ້ວ, ຄຽນຄາດ ອາສາໄນ ແມ່ເຮີຽ,

ສັງເລົ່າມາ ໃຫ້ເສັ້ຽ ຄຳຄຶດ, ກວັງສະເທີນ ຮາມຮ້າງ.

ຄຳຄຶດ ມີຫຼາຽຂໍ້, ຈີ່ຫາ ເຮືອແຮທ່າ ເຮົາເຮີຽ, ເຈົ້າຢາ ໃຫ້ຂ້ຽເວົ້າ,ແຜນພົນ ຈີ່ເສັ້ຽຫນ້າຄອບເສີນ.

ເມື່ອຈີ່ ໄຂລະຫັດຕານ ດອມເສືອ, ຫມາຈີ່ ຕື່ນຮົນຕີ, ຈັກແຄ້ນຄັ່ງ ຝູງຫມູ່ເຫມັ້ນ,

ໄພກວ້າງ ຈີ່ຟັງເພືອນ.

ແມ່ຫາກ ຕາມທຽນໄຕ້, ໄຟລາມ ໃຜຈື່ມອດ ດອມນັ້ນ, ເຈົ້າຫາກເປັນ ຜູ້ຮູ້, ສູນ ຮີ່ນ ອູດ ຍຸງ.
ມັບແມບໄວ້ ຍວງແສງ, ໃຜບໍ່ຊອ່ງ ອີດູເດ, ລົມ ຫາກອູ້ມ ຫອມຖີມ, ຄວັນເທົ່າ ທົ່ວເມືອງ.
ເຈົ້າຈື່ ຕົບຍຸງ ຖີ້ມ, ຫມາງເຫມນ ກໍ່ຍັງ ເຮືອດ, ຮີ້ນ ກໍ່ຄອງ ຢູ່ຖ້າ, ຄຽຢຽ້ມ ພໍ່ລົມ.
ຫາກມັກທຽວ ທາງເວີ້ງ, ງົມງວາ ຫຼົງປ່າ ກໍ່ຕາມທອ້ນ, ຕິຫຼີກ ເຊື່ອງເພັດໄວ້, ເຊີງຄ້າ ແຂກຂູນ.
ເສືອໂຄ່ງ ຍັບຕາ ໃຫ້ ຫມາໄນ, ຈື່ດັ້ນປ່າ ໄປແລ້ວ, ເຮືອນ ຮົ່ກມາ ບໍ່ມຽ້ນ, ຫມາ ຈື່ຕັ້ນ ທົ່ວເຮືອນ.
ຊາດທີ່ ແມວເສືອຂຽ້ວ, ກໍ່ ຕາຊອນ ຢຽມປ່ອງ ເລີງແລ້ວ, ເຈົ້າແມ່ ກາຽ ບໍ່ຊ່າງວັ້ນ,

ໄປໄກ ກໍ່ຫາກຂີວ.

ໄກ່ເຮີ້ຽ ຄັນວ່າ ເສືອ ບໍ່ມາ ຢາມຢ້າວ, ກໍ່ໂງ ສຽງ ສະຫາວ ຕາກສັງເດ, ຮູ່ງ ບໍ່ກິນ ໄກນ້ຽ,

ກໍ່ເຄື່ອງແຄ້ນ ຄັ່ງ ໆ.

ເສືອໂຄ່ງ ທຳມິດດ້ວຽ, ເອົາແມວ ເປັນພໍ່ສ່ຽວ ສະຫາຽນັ້ນ, ເວົ້າບອກໃຫ້, ຄຳລ້າວ ຕໍ່ແມວ.
ຄັນວ່າ ເຫັນ ຂອນຂ້ວາງ, ຈື່ພາຽ ຂວານ ໄປຖ້າມຄ່າວ ດູນັ້ນ, ຍັງຢາກ ໄຂ້ ລູກແບ້,

ຈື່ຖາມ ແຄ້ວງຄ່າວ ຫມາກເຂືອ.

ຫວັງຢາກ ມາ ກົວຮອ້ນ, ເດືອນ ໝີ ຢາກ ຝີງແດດ ແມ່ຄຸນເຮີ້ຽ, ໃຫ້ເຈົ້າໂຫ່ມ ໂຫ້ຜ້າ,

ເສັ້ຽແລ້ວ ຈື່ງຄຽ່ນອນ.

ເຮືອ ຫາກ ເຫມນຫມາງ, ລ້າຽໄຫຼ ເສັ້ຽກໍ່ ຕາມວາດ, ເຮືອທ້ອນ ແມ່ເຮີ້ຽ, ໂຫມບໍ່ມາ ຊ່ຽປ້ອງ,

ທາງທ້າຽ ຫາກຈື່ເວ.

ຫຼ້າງ ຈັກຕ້ອງ ຫຼີ່ນ, ແມ່ຊ້າງ ສະເດືອງ, ປີ່ນສະແຄງຂວິດ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ, ແມ່ນວ່າ ລົງ ແປວຫຼວງ,

ຈື່ ງູ່ມທຶນ ຮອມຄ້າ.

ໂອນໍ ເສັ້ຽດາຍ ແຊວປ່ອຽເປີ້ງ, ໂຫມວາດ ເວຂັດ ແມ່ເດ, ຊໍ້າຕື່ມເສັ້ຽ ງໍານິ່ກ ກູດໂຫມ ທັງລ້າຽ.
ເສັ້ຽດາຍ ໂຮງ ສາມຫ້ອງ, ຂັ້ນ ດີໄວ້ ທໍ່ແຊວນັ້ນ, ເລີ້ຽເລົ້າ ປະເປົ່າຮ້າງ, ວາງໄວ້ ທີ່ໃດ ແມ່ເຮີ້ຽ.
ເສັ້ຽດາຍ ແຜນ ສາມຮ້ານ, ກໍ່ວ່າງ ເສັ້ຽປະເປົ່າ ເຮືອນັ້ນ, ເທື່ອນີ້ ປະເຖບຕ້ອນ ພວງໄວ້,

ທີ່ໃດ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ເສັ້ຽດາຍ ຊາວສາມ ເສັ້ນຫວາຽ, ດີຮີງ ຄຽນຄາດ ບອງນັ້ນ, ເລີ້ຽເລົ່າ ປະເປົ່າ ເຮືອ,

ໂກບ ຊ້ອນຊານທ້າຽ, ກໍ່ບໍ່ມີ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ທັງເລົ່າ ເສັ້ຽບ່ອນຕັ້ນ, ຍາບໄຕ່ ແຊວສຸດ ແມ່ນັ້ນ, ເລີ້ຽເລົ່າວາງ ຄໍຊ່າວ, ບໍ່ຄ່ຽ ຮາມຮ້າງ.
ເສັ້ຽດາຍ ກົງທົ້ງຫ້ອງ, ຫວາຽເລົາ ຄຽນຄາດ ບອງນັ້ນ, ຮ້າງກວັງ ລ້າຽແຊວ ເປື່ອງປ່າຽຟອງ.
ໂອນໍ ຕັ້ງຫາກ ອາທະວາ, ດັ່ງດອມ ໂຮງໄວ້ ທໍ່ແມ່ເຮີ້ຽ, ດຽວນີ້ ແຊວ ຮ້ອງໃຫ້, ວາງໄຫວ້ ທີ່ໄດ້.

ແຫນງ ສູອັນຕີ ໄວ້, ເອົາບຸນ ເປັນໂຊກ ເສັຽທ້ອນ, ເມື່ອບໍ່ ຖາມຄ່າວ ນ້ຳ, ຟອງກົ້ວ ທົ່ວວັງ.
ຍັງຢາກ ຖາມ ເຂົ້ານາ, ເຣື້ອອັນ ບ້ານເກົ່າລາວ ຫຼົງເພີ່ນພູ້ນ, ພີ່ວ່າ ນາໂຕ,
ພີ່ຈີ່ ເມືອເຖິງ, ຖາມຄ່າວ ແມ່ຄູນເຮີ້ຽ.
ເມືອ ບໍ່ຖາມຄ່າວ, ຫຼື ອາໂປ ຈີ່ເຂີນຂາດ ແມ່ເຮີ້ຽ, ຢ້ານ ທໍ່ອິນ ບໍ່ນາວ ສົ່ງໃຫ້ ຜົນຟ້າ ບໍ່ລັ່ງລົງ.
ອັນວ່າ ປັດສິມກ້ຳ, ນາໂຄ ນິທະເນັ່ງ, ນາກ ບໍ່ເຕັ້ນ ຕ່ວງຫຼົ້ນ, ລຽນ້ຳ ກໍ່ຂາດເຂີນ.
ປີນີ້ ເສົາສູນເຂົ້າ, ເຕັງພູມ ຖານຕ່ຳ, ຝູງຫມູ່ ນ້ຳຖ້ວມບານ, ກໍ່ຍັງ ເອີ້ນຮຽກ ຜົນ.
ຜົນເຮີ້ຽ ເຊີນມາ ຊ່ຽຖ້ວມ ຫີນ, ແມ່ຊ້າງ ກ້ອນໃຫ່ຽ, ຕັນຂວາງ ແດ່ທ້ອນ, ຝູງ ຫມູ່ຊາວນາ,
ວາມີ່ ນັບແຊວຟື້ນ.
ຜົນບໍ່ມາ ຊ່ຽນ້າວ, ຫວັງຈັກຮ່າງ ຄຳສຸກ ສນຽນັ້ນ, ຝູງຫມູ່ ຊາວນາ ວາຈີ່, ມຸນວາຽ ຄາຄ້າງ.
ເທື່ອນີ້ ນາວາຮ້າງ, ຈີ່ວາງເສັຽ ສູນເປົ່າ, ເອົາຈິ່ມພ້ອງ ເສັຽເບັ້ຽ ຂາດທຶດ, ອັນວ່າ ເຮືອແພ
ປີນວາງແຜນ, ຫຼາຽເທື່ອ ເລີງແລ້ວ, ເສັຽຄອບນ້ຳ ຖູ່ມຖ້ວມ, ເຂີນກ້ອນ ເກື່ອຽລົງ.
ສັງບໍ່ມາ ຊ່ຽນ້າວ, ໃຫ້ ຟອງຟາດ ຕີຕົບ ສນຽນັ້ນ, ເຂີງແຄ່ງ ມາກູມສົ້ນ, ເຊືອກຮີງ ຮັງໄວ້.
ງາມເດ ແຜນສາມຮ້ານ, ທຳທານ ຕາຖ້ວນ ໔ ງາມເດ, ອົກຂມ່ອມ ຍັງຈີ່ໄດ້, ຢາແກ້ ແຕ່ທີ່ໃດ,
ແມ່ນວ່າ ເຂົາຈີ່ ຕິດຫົວຂື້ນ, ເອົາຄຳ ມາພອກ ກໍ່ດາຽແລ້ວ,
ຍັງເລົ່າ ຮູ້ ປີ້ນຂວ້ຳ, ສູນຮ້າງ ຮາງຄນິງ.
ກໍ່ຫາກ ລືຊາແທ້, ທຳທານ ຕາຖ້ວນ ໔, ຕັ້ງວ່າ ຂວງ ຮື້ບຮ້ອນ, ໃຜບໍ່ໄດ້ ຂີ່ວທົ່ງ.
ຄຳນີ້ ຖວາຽແກ່ ບັນດິດ, ຜູ້ ຜຍາດີ ໃຫ້ຄຶດທີ່ ເອົາທ້ອນ, ໃຜຜູ້ຄິດ ມໍ່ຕື້ນ, ລົງໄກ ກໍ່ເລົ່າເກີນ.
ເຊີນແມ່ ຈົ່ງໃຈຕັ້ງ, ຮ່ຳເພີງ ດູຄຶດ ທີ່ໄປທ້ອນ, ຕາບອດ ຫຼຽວເບິ່ງ ຊ້າງ, ຈຳຂ້າງ ກໍ່ວ່າໄກ.
ຢ່າໄດ້ຫຼົງ ຖ້ານຖື, ຄຳຂຽາ ຂຽສັ້ງທ້ອນ, ເຫມືອນດັ່ງ ຕາບອດ ໄດ້ ດວງແກ້ວ ຄ່າເມືອງ.
ສົມທີ່ຄຶດ ປົງຫມັກໄວ້, ນໍລະສານ ຈີ່ໄຂ ຄ່າວໄປແລ້ວ, ເຊີນແມ່ ທົ່ງພູ້ະເນັດ, ຢ້ຽມແຍງ ຊ້າງ,
ເຄື່ອງຄຳ ແດ່ເນີ.
ອັນວ່າ ນໍລະສານ ລຽງຄຳ, ໄດ້ສາມແສນ ເກົ້າຫມື່ນ, ຜາຽໃສ່ໄມ້ ເຕັມປ້ອງ ຊູ້ລຳ.
ແຍງເຍີ ບັນດິນເຈົ້າ, ຕາໃສ ໃຫ້ຄ່ຽເບິງ ດູທ້ອນ, ຄຳ ຫາກຜາຽ ໃສ່ໄມ້ ເຕັມໄວ້,
ເຊີນເຈົ້າ ລຳແຍງ ແດ່ທ້ອນ.
ອັນວ່າ ພາລາໃບ້,ແຍງດາຽ ກໍ່ແຍງເປົ່າ ເສັຽບໍ່, ຕາບອດ ນັບລຶກຟ້າ ມັນຈີ່ຮູ້ ຮ່ອມໃດ.
ໃຜບໍ່ ຈຳເອົາເຈົ້າ, ຖືໂທມ ວາງທໍ່ ເຮືອນັ້ນ, ເວວັ່ງ ຊູນ ແມ່ຊ້າງ, ເສັຽເບັ້ຽ ຈູ່ມທຶມ.
ຄັນວ່າ ເສັຽຂອງຄ້າ, ກໍ່ຢ່າ ຫມາແຫນງ ຈົ່ມ ສັງທ້ອນ, ເຈົ້າຫາກ ເປັນຜູ້ ລ້າວ, ລັງຂໍ້ ກ່າວຄວາມ.

ເຖິງເມື່ອ ເດືອນ ໙ ຄ້ຽ, ກໍ່ລອງຊອມ ນ້ຳໃຫມ່ ດູທ້ອນ, ບາດວ່າ ເດືອນ ໘ ຄ້ຽ,

ເມືອຫນ້າ ຫາກຈີ່ເຫັນ.

ບໍ່ໃສ່ຢາມ ເດືອນ ໕, ຖືຂຽາ ເດືອນ ໙ ຈີ່ ເປັນລີ,ເດືອນຍີ່ ມາເລົ່າຂ້ອນ, ຫນາວຄ້ຽ ຄັ່ງທວງ.

ສັງບໍ່ຄຶດ ຍາມເມື່ອ ເດືອນ ໓, ເຕົ້າ ຝີງໄຟ ເສີມແດດ, ຍາມນັ້ນ ໃຫ້ເຈົ້າ ໂຫ້ມໂຫ້ຜ້າ,

ຫນາວສະອື່ນ ສັ່ນສາຽ.

ຄຶດເມື່ອ ສັງຂານຕັ້ງ, ຕິດເດືອນ ແຖມທ່າຽມານັ້ນ, ຝູງຫມູ່ຊາວ ພໍ່ຄ້າ, ຫມາງນ້ຳ ເປີດເຮືອ.

ອັນວ່າ ເຮືອແພເອີ້ນ, ຫາແຊວ ທັງທໍ່ ອິດູເດ, ຢວກກ້ວຽ ໄຫ້ສະອື້ນ, ແຄມນ້ຳ ຮໍ່ແຜນ.

ອາທະວາ ຝ້າຽຊັງໄຫມ, ຍ້ອມຄັ່ງ ເຮົານັ້ນ, ຫມໍ້ນິນ ຫມີຈາກ ດ້າຽ,ຈີ່ໄປ ຍ້ອມທີ່ໄດ້.

ຊ້ຳຄຶດ ອາທະວາ, ດັ້ງດອມ ສາວແມ່ຮ້າງ ຖ່າວເດີມພູ້ນ, ວານນີ້ ເຫັນແມ່ພາຽ ຊ້ານ້ຽນ້ຽ,

- ກໍ່ວ່າງໄວ້ ທີ່ໄດ້.

ກໍ່ຫາກ ສົນເຫ ດັ້ງດອມ, ເຮືອນບໍ່ມີ ຂີ່ຂ່າງນັ້ນ, ຝູງຫມູ່ ຊາວແມ່ຄ້າ, ຈີ່ແຊວໄຕ້ຮ່ອນເຫນືອ.

ຖາມຄ່າວ ຕົງກອນຂ້າວ, ທັງເຊນຊອນ ແຖບກໍ່ຍັງລື, ທັງໂກບຊ້ອນ ສະຍົວຂ້າວ ຄີ່ແຂວນ.

ຖາມຄ່າວ ແປບົນຊ້າຽ, ຍີງລົມຫວາຽ ຄາດຄຽນນັ້ນ, ທັງຫຍ້າພ້ອມ ມູງແລ້ວ, ຮູ້ວ່າຍັງ ແມ່ເຮີຽ.

ເຈົ້າບໍ່ ອ່າຮົມຮ້ອນ, ລົມວອນ ຖູມຟູ່ນ ດິນນັ້ນ, ສັງບໍ່ຫຼຽວ ເບິ່ງຟ້າ,ພູະຈັນເສົ້າ ມຶດທະມົ່ວ.

ໂອນໍ ມາອິໂຕນ ສົ້ນຝາ, ບໍ່ມີລົມ ຈີ່ ທ່ອງທຽວນໍ, ຄຶດຍາກເດ ຫມູ ຈີ່ຕັ້ນ, ທົ່ວເຮືອນ ແມ່ເຮີຽ.

ຄຶດວ່າ ຂຸດດິນໄວ້, ຈີ່ເອົາ ເສົາ ມາໃສ່ ກໍ່ເຢັນນໍ, ມີເສົາມາ ບໍ່ມີ ຄີ່ຕັ້ງ, ແປງໄວ້ ກໍ່ລໍ່າດາຽ.

ມີຄີ່ມາ ບໍ່ມີຂ້າວ, ສະຍົວແປ ຈີ່ໄປ ຝ້າກທີ່ ໄດ້ເດ, ມີຫຽ້າມາ ບໍ່ມີ ຕອກກິ້ວ, ຈີ່ຮີງໄວ້ບ່ອນໄດ້.

ມີຝາມາ ບໍ່ມີ ເຊນຊ້ອນ, ຈີ່ເອົາຝາ ໄປຝາກ ທີໃດເດ, ມີຫວາຽມາ ບໍ່ມີທີ່ເອັ້ງ, ຈີ່ຮີງກ້ຽວ ທີ່ໃດ້.

ມີເຮືອນມາ ບໍ່ມີເສົາຄ້ຳ, ລົມໄກວ ມັນບໍ່ໂປດ ໄປລີ, ມີກອງມາ ບໍ່ມີບ່ອນຫ້ຽ, ວາງໄວ້ ກໍ່ບໍ່ຄີ.

ມີບູງ ບໍ່ມີ ຊ້າຫຼາ,ໃນເຂນແກ່ວງ ແມ່ຄູນເຮີຽ, ມີໃນມາ ບໍ່ມີ ເສັ້ນດ້າຽ, ເປັຽຈີ່ກ້ຽວ ກໍ່ບໍ່ມີ.

ມີຄື ບໍ່ມີ ຟີນຮ້າງ, ວາງເສັຽ ປະເປົ່າ, ເທື່ອນີ້ ກ່ອນເສົ້າ ຮ້າງ, ຮາມໄວ້ ທີ່ໃດ ແມ່ເຮີຽ.

ຄັນວ່າ ເຈົ້າຫາກໄດ້ ຕ້ອນກ້ຽ,ຢ່າລືມລາບ ວາງພັກ ແດ່ເນີ,ບໍ່ຄວນ ທີ່ອາໄສ, ປະເປົ່າ ເສັຽຮາມຮ້າງ,

ບໍ່ວ່າ ເກັບພັກຫນື້ງ, ຫູງ ແກງ ຊ້າແຈ່ວ ກໍ່ຕາມເຍີ,

ອົດພໍ່ເຍື້ອນ ສຽງຫມໍ້, ຂໍ່ຕົ້ມ ຊ່ຽດ້ອມ ດ່ເທ້ອນ.

ມາອິດູ ເຊື່ອຫຼົ້ມ, ຈີ່ວາງ ຫມອນໄວ້ເປົ່າ ເສັຽນໍ, ເທື່ອນີ້ ຫມອນ ຮ້ອງໄຫ້ ຫາງີວ ວັ່ງເວ.

ສົມທີ່ຄຶດ ຂືນຂືວ, ມາອານຄາດ ເຂນຄຳ, ນໍລະສານ ຖື ຄັນໄຊ, ແຫ່ຕາມ ຕົນທ້າວ.

ນໍລະສານ ຍໍມືໄຫວ້, ຈາລະຈາ ກົ້ມຂາບ, ຂ້າກໍ່ ຄ່າງແຫ ຕົກບາດກວ້າງ, ກວມກອ້ນ ທົ່ວວັງ.
ໃຜຜູ້ຈຳ ອົກເຈົ້າ, ໄປນອນຕັງ ມູ້ງງເຫົ່າ ນັ້ນເດ, ຕັ້ງວ່າ ສາລະພິດ, ເພິ່ນຫາກ ລື່ວ່າ ຮ້າຍ,
ສັງເຈົ້າ ຈິ່ຮ່າວນອນ ແມ່ເຮີ້ຍ.
ກົບຂຽດ ມາຫມາງ ນ້ຳ, ຊັງຝົນ ຢາກຝົງແດດ ບໍ່ຄືຕີ,ບໍ່ຮ່ອນ ເຫັນມາ ຮ່າວຮູ້, ກໍ່ເປັນຫນ້າ ຢາກຫົວ.
ກົບຂຽດ ທຳມິດດວ້ຽ, ເອົາ ໄຂ ເປັນພໍ່ສ່ຽວ ຈີ່ຄືລີ, ຂິງແຄງ ຊັ່ບຊີງເວົ້າ, ເກືອພອ້ມ ສາກຊຽ,
ງົວຄວາຽ ຮູ້, ສງົບໃຈ ໄວ້ຮ້າງ, ຈິກາຈອກ ສົນສໍ່ ເວົ້າຕໍ່ແຮ້ງ, ຄວາຽຮ້າ ທົ່ວໄຟ.
ກວາງຟານ ຮູ້ ໂຍງເສືອ, ພິຫຼິກ ຕາວນັ້ນ, ໄປ ທ່ອມລີ້ ດົງໄມ້ ເພິ່ງ ເສືອ.
ຫມູຫມາ ນອນ ສະແຄງ, ເວົ້າຈາກັນ ຊັ່ບສິ່ງ, ເຮົາຄ່ຽ ພົກທ່ອມສີ້ງ, ເຊີງລ້ຽວ ແຫ່ງເສືອ.
ເສືອ ຫາກຮູ້, ຫມູຫມາ ເລັດເຊີງນັ້ນ, ເສືອ ບໍ່ມີ ບອກໃຫ້, ເຊີງຕັ້ນ ວ່ອງໄວ.
ຍັງເລົ່າ ຮຽນຢາກ, ໂຄຈອນ ດວ້ຽເວຫາ, ເຫີນເມກ ພູະໂຍມພູ້ມ, ພົກທ່ອມ ເບື່ອ,
ໄພ້ກວາງ ເພື່ອນກວາງ.
ຫມູຫມາ ວອນວານໄຫ້ວ, ເສືອລາຽ ຫຼາຽເລົ່າ ເລີງແລ້ວ, ວ່າຢາກໄປ ປີ້ບຮອ້ງ,
ສຽງຫ້າວ ອ່ານຫມັ່ງສີ.
ແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຢາກກິນ ຍັງເນື້ອ, ງົວຄວາຽຕັ່ມຄອກ ກໍ່ດີທອ້ນ, ບໍ່ໄດ້ໄຮ້ລູກເຕົ້າ,ເຂົານັ້ນ ກໍ່ຫາກຍັງ,
ເສືອສ້າງ ຮູ້, ຫມູຫມາ ສັບສໍ, ເລີ້ຽເລົ່າ ຄົບຄ້າບຄ້ຽວ, ຫມາຮ້າຽ ມອດຄວາມ.
ອັນນີ້ ອູບປະດາ ດັ້ງໃຈ, ຈັ່ງໄລ ຄົນຖ້ຽ ແມ່ຄູນເຮີ້ຽ, ເກັບ ຄວາມຖ້ຽ ເມືອ ຂຶ້ນໄຫ້ວ,
ພຣູາເຈົ້າ ຂາບທູນ.
ກໍ່ຈິ່ງເປັນ ຄວາມເຂັ້ມ, ມັນເນືອງ ທັງໂລກ ເຮົານີ້, ເປັນເພື່ອ ເຂົາອາຽ ຂີ້ຫມ້ຽງ, ເມືອເວົ້າ ສໍ່ສົນ.
ໃຜຈັກ ໄຂລະຫັດ ຊ້າງພຣູາສານ, ຂາວເຜືອກ ຈີ່ເປັນລີ,ເຂົາຈີ່ເວົ້າ ງ່ຳຫນ້າ,ຖືໃບ້ງ່າວຄົນ ແມ່ເຮີ້ຽ,
ຊາດນີ້ ແມວເສືອຂ້ຽວ, ຕາຊອນ ຫາປອງ ເລີງແລ້ວ,
ເພິ່ນຫາກ ລື່ວ່າ ຮ້າຽ, ກາຽເວັ້ນ ຊົ່ວໄກ.
ຫົງເຮີ້ຽ ສັງບໍ່ລົງ ລຽນ້ຳ, ສັງຂານ ປີໃຫ່ມ, ດຽວນີ້ ຝູງຫມູ່ ນຳ ນ້ຳຖ້ວມ, ຈີຮາມ ກ້າຂາດເຂີນ.
ລົງເຍີ ຝູງຫມູ່ ຊາວນາ, ເຮື້ອຮາມຜົນ ຫົວແດດ ລົງເຍີ, ທີ່ເລີກ ມາແລ່ນຕື້ນ, ກໍ່ເປັນຫນ້າ ຢາກຫົວ
. ຝູງຫມູ່ ຊາວພໍ່ຄ້າ, ກໍ່ມາ ເຫມັນຫມາງ ຊັ່ງເສັ້ຽແລ້ວ, ຍຽຫາກ ວາງ ກ້ອນ, ລານຄຳ ເຂັ່ມຊັ່ງຂືນ.
ປີນ ຫາກມາ ວາງຫນ້າ, ຊັງເຫມັນຫມາງ ກ້ຽງນັ້ນ, ປາຊວາຽ ແລະ ຄ້າວຊັງນ້ຳ ຫນ່າຽວັງ.
ເຮົາຖ້າ ພົກມັນ, ບອ້ນໄຫຼໄປ ຕາມວາດ ມັນທອ້ນ, ຄັນວ່າ ຝົນຂາດຟ້າ, ເມືອຫນ້າ ຈີ່ງຄ່ຽປອງ.
ແຫນງສູ ເຕເມໄວ້, ຂັນຕີ ເຍື່ອນອ່ອມ ເອົາທ້ອນ, ຫຼອນວ່າ ບູນສົ່ງໃຫ້, ຈີ່ໂດຽໄດ້ ດັ່ງຄນິງ ບໍ່ຮູ້.

ອັນວ່າ ສົມບັດ, ໄຫຼມາ ບໍ່ອີ່ມ, ນ້ຳສມຸດ ບໍ່ຫອ່ນ ເຂີນຂາດ, ທາ້ງໄຫຼເຂົ້າ ຫມື່ນວັງ.
ຝູງຫມູ່ ເຄິງແລ, ຄາ້ວຄູນ ເຊື່ອມບຶກໃຫ່ຽ ກໍ່ດີທອ້ນ, ເຂົາກໍ່ເປີດ ແມ່ນ້ຳ, ມັດທີ່ກວ້າງ ຊອກຟອງ.
ຄວາຽ ບໍ່ໄດ້ ກິນກຽງຫຽ້າ, ແສນຈີ່ງູງ ເຄົາໄສ່ ກໍ່ດາຽແລ້ວ, ອື້ວ ບໍ່ຄຽ້ວ ມູ່ນ ຟາ້ຽ,

ແສນຈີ່ປອ້ນ ກໍ່ຫາກແຄນ.

ອື້ວຫາກ ເຫມັນ ຫມາງຝາ້ຽ, ຈີ່ອົນມັນ ມາໄຊ້ ກໍ່ດາຽແລ້ວ, ແຖມຕື່ມ ອົນ ທຶບເຂົ້າ,

ມັນປອ້ນ ກໍ່ຫາກແຄນ.

ແຫນງສູ້ ເອ້ໂກໄວ້, ໄລຊາວ ວາງຫນວດ ເສັຽທອ້ນ, ໂຫມບໍ່ມາ ຊ່ຽປອ້ງ, ທາງທາ້ຽ ຫາກຈີ່ເວ.
ວ່າຈີ່ຕີ ເປັດ ຖິ້ມ, ຊັງ ເຫມັນຫມາງ ໄກ່ ບໍ່ຄືຕີ, ຝູງຫມູ່ ເຫັນ ແລະຮູ້ງ, ຈີ່ໄຣຮອ້ງ ສນັບ ເນື່ອງ.
ງູ ຫາກເຫມັນຫມາງ ຖິມ, ຫຼັບຕາສງຽມ ຂຽດ ເລີງແລ້ວ, ຮູ້ງ ຫາກຊັງໄກ່ນຽ້, ບິນເວີນ ເຈືອດລົງ.
ໄກ່ ຫາກອອງ ປູ່ະຫອງຮອ້ງ, ໂງສຽງ ສະຫາວຕາກ, ຈັກວ່າ ຮູ້ງຮາ້ຽ ຫຼື ເຫັນຮາ້ຽ,

ກໍ່ໄຊ້ການ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ງູ ບໍ່ໄປ ທ່ຽວຄວາງ, ລັກລອບ ກິນ ກົບຂຽດເຮີ້ຽ, ເປັນສັງມາ ດ່າປ້ຽ, ຜົນຟ້າ ສຽດລົມ.
ໄກ່ ຫາກໄປຖຽ ແກບກອ້ງ, ຈີ່ຫົວ ສຽດຊັງ ເປັດ ດອກນາ, ສັງມາ ເຄິງປະໄຫ, ເຫັນ ຫມູ່ງູ ທັງຮູ້ງ.
ອັດສະຈັນໃຈ ແບ້ ຢາກເປັນນາຽ, ນັ່ງເຊື່ອ ຈີ່ ຄືລີ, ທຳເພດ ຫນ້າສະເມີຽ,

ເຄີ້ຽຄື ຫໍ່ຂີວລວາ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ຟັງເຍີ ສັກໂກໄທ້, ອິນທາ ເທວະລາດ ຟັງເຍີ, ກັບທັງ ຄຸດນາກເຈົ້າ, ຟັງພອ້ມ ຊູ້ພາຽ.
ຟັງເຍີ ມະນຸດເນື້ອ, ຫຽີງຊາຍ ນ້ຽໃຫ່ຽ ກໍ່ຟັງທອ້ນ, ທັມພູະເຈົ້າ ເທັດໄວ້,

ເປັນຫອ້ງ ກໍ່ຈີ່ງໄຂ ແທ້ແລ້ວ.

ອັນນຶ່ງ ປູປາ ມາຫມາງ ນ້ຳ, ສະໃຫ່ຽ ວັງເລິກ, ຫນີໄປປາງ ຮວງຮັງ, ຢູ່ເທິງ ປາຽໄມ້.
ອິນນຶ່ງ ຄວາຽເທິກ ຮູ້, ມານທາງ ມີລູກ, ບາດວ່າ ອອກລູກແລ້ວ, ເປັນຊ້າງເຜືອກສານ ແມ່ເຮີ້ຽ.
ໂອນໍ ຫີນແຫ່ ມາຢາກກາຽ ເປັນແກ້ວ, ຊາຽຜົງ ຈີ່ຫົວ ອູ່ມເອົາແລ້ວ, ເປັນກໍ່ເປັນ ແທ້ແລ້ວ,

ກໍ່ຍັງເອີ້ນ ແຫ່ສະຄອມ.

ແມ່ເຮີ້ຽ ແມງບີ, ວ່າຢາກ ລົງສະນ້ຳ, ນັ່ດທີຫຼວງ ໃຫ້ເຂີນຂາດ ຈີ່ຄືລີ, ກຸ້ງ ວ່າຢາກ ເຕັ້ນດິດ ນ້ຳ,

ໃຫ້ຟອງກົ້ວ ທົ່ວເມືອງ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ຈັກວ່າ ເລີກ ມາເລົ່າ ຕື້ນ, ກໍ່ຕື້ນ ເລົາມາ ເລີກ ຫຼາກນໍ, ໃຜຜູ້ມີ ປັນຍາ, ກໍ່ຈີ່ງ ຖອງເຖິງຮູ້.
ອັນນີ້ ໃນທັມແທ້, ນຳມາ ສອນສັ່ງ ຈີ່ງແລ້ວ, ໃຫ້ຄ່ຽ ຈຳຈື່ຫມັ້ນ, ຖນອມໄວ້ ຢ່າລືມ.
ໂອນໍ ຊ້ຳຕື່ມແຖມ ອົກລົ້ນ, ບໍ່ທັນເຫັນ ກໍ່ຫນາວເຍືອກ ເສັຽແລ້ວ, ອັນວ່າ ແບ້ ແລະກຸ້ງ,

ຈີ່ຊິ້ນ ຊ້າງ ກໍ່ໃສ່ການ.

ເຫັນວ່າ ເສືອ ສຽູມໃບ້, ຈິ່ກຽູໃຈ ຈົ່ງເປັນ ເອົາລື, ອັນວ່າ ອົກຂມອ່ມພີ້, ກົວຢ້ານ ບໍ່ຫອ່ນເຫັນ.

ສັງບໍ່ ສະຜົມ ຫຽູງ, ອັນເປັນ ຮົ່ງເປັດ ປຽູ່ງໂຕນັ້ນ, ໃຫ້ມັ່ນ ສະສ່ວຽູລາງ, ໂສມຫນ້າ ຫາກຈິ່ງງາມ.

ຄັນວ່າ ຫວິຜົມ ກຽູງ, ເຫົາ ມັນກໍ່ ສະເພີກ ຫນີແລ້ວ, ເຫມືອນດັ່ງ ແມ່ໄດ້ ຫນ່ວຽູແກ້ວ,

ຄວນຄ່າ ແສນຄຳ, ທັມະໂຮງ ໃສ່ຮູ່ງເຮືອງ ຄູງຟ້າ.

ຊາດທີ່ ງົວຄວາຽູ,ຫຼາງປະສົງ ຫາຫຽູາອອ່ນ,ດຽູວນີ້ ສັງເລົ່າ ມາເປີດຫຽູາ, ຫມາງ ນ້ຳ ຫນ່າຽູເຄົາ.

ໃຜ ຫອ່ນ ກູມເອົາ ມ້າ, ໄຖນາ ຟ້າບໍ່ພາ ຕາຽູລື, ມາຫາວ ເພືອກແອບ ຊ້າງ, ກູມຫ້າງ ຄາດໄຖ.

ຕັ້ງວ່າ ຫຼາຽູປີ ຫຼາຽູຫຼາກ ລ່າວ, ກໍ່ລາວ ຫຼາກ ຫຼາຽູ ສບັບ ເລົ່ວນີ້, ເສືອ ຫນີຈາກ ດົງໄພຫຼວງ,

ຄ່ວາກິນ ກາງບ້ານ.

ມາອິນດູຕົນ ເສືອຂຽູວ, ຫຼຽູວມາ ຫາຖນອມ ໄກ່ກາ ນັ້ນ,ເສືອໂຄ່ງ ໄປຄ່ວາບ້ານ,ຖາມຊື້ ຫມາກເຂືອ,

ເສືອ ກໍ່ຂານ ມາອາສາ, ດັ່ງເອົາ ກາ ເປັນ ພໍ່ສຽູວ ສະຫາຽູນັ້ນ,

ກາ ກໍ່ຂານ ເຣັ່ດລາດ ຕອ່ນ, ຂາຽູຊີ້ນ ໃຫ້ ເສືອ.

ອັນວ່າ ກາດຳ ຮາຽູ, ປະສົງ ຂາຍຂອງ ຕອບເສືອນັ້ນ, ກາ ກໍ່ເກັບເອົາ ຫມາກນ້ຳເຕົ້າ,

ຂາຽູໃຫ້ ແກ່ເສືອ, ກາກໍ່ ທະໂລມ, ເອົາເນື້ອ ເສືອເຫຼືອງ.

ມ້າ ບໍ່ໂສດາ ດວ້ຽູ, ອານຄຳ ທັງເຄື່ອງ ເສັ່ຽູນໍ, ແມ່ນວ່າ ເຂັນ ທີບຕັນ, ຮາມຮ້າງ ບໍ່ຄຽູ.

ຍັງແຕ່ ສາຽູ ຂມັນ ມ້າ, ຄາມີ ຄຽູນຄາດ ເສັ່ຽູແລ້ວ, ລ້ຳ ກວ່ານັ້ນ ກໍ່ຮາມຮາງ ຈາກ ມື.

ເທື່ອນີ້ ອານຄຳຮ້າງ,ຖູຽູໄຄ ກົ້ວຝຸ່ນ ເສັ່ຽູແລ້ວ, ໃຫ້ເຈົ້າ ເອົາຝ້າຽູຄອ້ງ,ຫຼາຽູເສັ້ນ ຈອ່ງຈູງແມ່ເຮີຽູ.

ຄັນວ່າ ເຈົ້າໄດ້ເຖິງ ຂອບຟ້າ, ຢ່າໄດ້ ອາວເຖິງ ດິນ ແມ່ເຮີຽູ, ຫມາຈິກາອກ ໄປ ທຽູວບ້ານ,

ໄດ້ ເກັບເກົ່າ, ເອົາ ຕົກ ເຮັ່ຽູນັ້ນ, ທຳໂຕເປັນ ໃຫ່ຽູສູງ ເສີມຊ້າງ.

ຫມາຈິກາອກ ໄດ້ຂີ່ ຊ້າງ, ປານໄດ້ ເກີດ ເມືອງສວັນ ວ່ານາ, ເຫມືອນດັ່ງ ຄັນ ຕາຟາງ,

ສອງເຫັນ ເງົາແກ້ວ.

ເຫັນວ່າ ນໍອຳ ນ້ຳ, ຖື ຂຍາຂອນ ດອກ ຈິເປັນລື, ອັນວ່າ ແສງທີ່ງຫ້ຽູ, ກໍ່ລົງ ກົ້ວ ເກືອກ ຂີ້ຜົງ.

ອັນວ່າ ທຳໂຮງ ເຫຼື້ອມ, ເຮືອງແສງ ໃສ່ຮູ່ງ, ມະນີ ໂຊດແກ້ວ, ຕົນກົ້ວ ບໍ່ຫອນຫມອງ.

ມາບໍ່ຈຽູມ ກະແຈແຂ້ວ, ແນວນາມ ເສືອໂຄງ ສິ່ງໃດນີ້,ສາງຮ່າ ທຳເພັດໃບ້, ສັງເຈົ້າ ຈີ່ຫ່າວລວມ.

ຟັງເຍີ ມັດສາ, ບອ້ນ ຕີຫາງ ຟອງຟາດ, ໄດ້ຍີນ ສຽູງ ແຂກຮອ້ງ, ລົມກູ້ມ ກອ່ມຜົນ.

ຜົນລົມ ກູ້ມກວນດິນ, ຄອ້ມກອ່ງ ລົງແລ້ວ, ຝູງຫມູ່ຊວາຽູ ເຄິງຄ່າວ, ເຟີຽູບອ້ນ ດິດຫາງ.

ຄູນເຊື້ອມພອ້ນ ຝູງປາ ບຶກໃຫ່ຽູ, ກໍ່ ບໍ່ມີ ອາດຕັ້ງ, ຕົວໄດ້ ຮໍ່ຜົນ.

ແຄ້ນຄັ່ງ ອາຫະວາ, ດັ້ງ ຝົນລົມ ມົວມືດ ແມ່ເຮີ້ຽ, ມາອິດູ ຝູງຫມູ່ ຈິບາຈອກເດ, ຈິເຣຮອ້ງ ຮອ່ນຮັງ.
ສັງບໍ່ຫາ ບອ່ນກຽ້ວ, ຈື່ເອົາ ຫວາຽ ມາຄາດຄຽນນັ້ນ, ເຊີນແມ ່ວານ ພີ່ນອ້ງ ເຫນືອໄຕ ້ຊ່ຽປອງ.
ອັນວ່າ ເຄຫັງຊາ່ຽ, ເປັນຮາວ ຫມູໄຕ່ ເສັຽແລ້ວ, ເລີຽເລົາ ເສັຽປອ່ງຢຽ້ມ ທວານຫນ້າ ບາ່ຽບັງ.
ແມ່ເຮີ້ຽ ຊ້ຳເລົ່າ ເສັ້ຽ ຂາງຄ້ຳ, ລີງລົມ ທັງ ຂີ່ ສະຍົວນັ້ນ, ຍັງແຕ່ ກອນ ແລະຂາ້ວ,
ຈື່ວາງໄວ້ ທີ່ໃດ ແມ່ເຮີ້ຽ.
ຄັນວ່າ ຕາມໃຈ ເຜີງໄລເສັ້ຽ, ຈິເປັນ ພົ່ນໄປແລ້ວ, ແມ່ບໍ່ ປັ້ນນ່ຽງໄວ້, ເປັງດວ້ງ ບຸ່ນໃນ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ.
ບໍ່ຊາ ຈິຕີ ງູ ໃຫ້ກາກິນ, ແຫ້ງ ບໍ່ຈົ່ມ ປະໂຫລີ້, ຝູງຫມູ່ເສືອ ແລະຊາ້ງ, ເຣຮອ້ງ ພູະເນັດຂີນ.
ອາຫະວາ ມ້າ ຫູຕາຟາງຫນວກ ເສັຽນໍ, ບໍ່ຫອ່ນ ເຫັນມາ ຫາ່ວຮູ້, ຈື່ເອົາຊາ້ງ ແລກແມວແມ່ເຮີ້ຽ.
ມາຫາ່ວຖື ຫມາກເບັ້ຽ, ເລີດກວ່າ ຄຳແສນ ຫນ່າຽເດ, ອັນວ່າ ຄຳຊົມພູ, ຖຽຜ່ອນລົງ ເສີມເບັ້ຽ.
ບໍ່ຊາ ຈິໂຕນ ລົງນ້ຳ, ຕາຽຫຽາມ ເສັຽສວາງ ດີລີ້, ເມື່ອຈິ ຂຶ້ນຕົ້ນໄມ້ ກໍ່ກົວຢາ້ນ ເງືອກງູ ແມ່ເຮີ້ຽ.
ຟັງເຍີ ອິສູນ ເຈົ້ານາໂຄ, ຄຸດນາກ ກໍ່ຟັງເຍີ, ຝູງຫມູ່ ຊິວແລະກຸ້ງ, ຈິຊົມ ຊາ້ງ ກໍ່ເປັນຫນ້າ ຢາກຫົວ.
ເມື່ອບໍ່ ໄຂລະຫັດໃຫ້, ບໍ່ເຫັນ ຄວາມຟົ້ງຊວ່ານ ເສັຽແລ້ວ, ແບ້ ວ່າ ກູຈິເຕັ້ນ ຕວ່ງຫຼົ້ນ,
ກໍ່ພັນ ມ້າ ແລ່ນຄີ.
ອັນນຶ່ງ ພີ ຈັກຕາມໃຈ ແບ້, ກໍ່ຊັງ ເຂືອຂີວ ຫມາກແປບ ປະໂຫເດ, ວ່າຢາກ ລົງຫຼົ້ນນ້ຳ ນັດທີກວ້າງ,
ພໍໃຫ້ສວາງ ກໍ່ໃຈ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ຟັງເຍີ ເທວະດາ ດາ້ວ, ພູມເຂົາ ເຫັວຫາດ ກໍ່ຟັງເຍີ, ເທັບພູະໄທ້ ໃນພື້ນ ກໍ່ຈົ່ງ ຟັງ.
ມະນຸດເມືອ ຫຼີ້ງຊາຍ, ນ້ຽໃຫ່ຽ ກໍ່ຟັງເຍີ, ໃຫ້ ຄ່ຽຟັງ ແຈບແຈ້ງ, ຖນອມໄວ້ ຢ່າລືມ.
ເທື່ອນີ້ ຫມູ ຊີງທຳ ຕະບະໃຫ້, ແມວບັກຄຳ ກົ້ມຂາບ ຕົວນັ້ນ, ກັບ ແລຫນ້ວງ ຍິກຄີ້ວ,
ໃຫ້ຕາ ຖີມໃຊ່ ແມວ.
ຫມູ ເຣັ້ຽສັງ ຈິ ຫຼຽວຫາ, ຫົ້ງ ປູປາ ຊີ້ນຕອ່ນ ບໍ່ເດນໍ, ແມວ ຈີປັ້ນ ຫມ້ຽງເຂົ້າ ຄົນແປງ,
ເສັຽແລ້ວ ຈັ່ງ ຈື່ຖາມ.
ວ່າຈິ ຄັດເວໄວ້, ຫົວເຮືອ ບໍ່ແຫບຟັ່ງ ກໍ່ຕາມເຍີ, ເຈົ້າແມ່ ຈື່ໂຄ້ງຫນວດໄວ້, ທາງທາ້ຽ ຫາກຈື່ເວ.
ເຈົ້າແມ່ ຫນາວຖືໄຂ້, ກໍ່ຫົນຫວາຽ ສາລະບາດ ແມ່ລີ້, ເລີງທໍ່ ເປັນດັ່ງນີ້, ຄືຈື່ໄຂ້ປອງປີ ບໍ່ຢາແລ້ວ.
ເຈົ້າແມ່ ອອກເຫືອດ ຊາ້ງ, ຊາງໄຄ່ວ ສັ້ບເຫຼືອງ ນັ້ນຕີ, ອອກເຫົ່າ ແຖມຕື່ມ ຊອ້ນໄວ້,
ໃຜຈິ ຮູ້ຮອ່ມປົວ.
ເຈົ້າຫາກ ຫົນຫວາຽ, ເອົ້າໃນຕົ້ວ ດົ້ນດັ່ນ, ຝູ່ງຫມູ່ ຢູ່ ເພື່ອນຂາ້ງ, ຈິ ຣົມຮູ້ ຮອ່ມໃດ.

ແຄ້ນຄັ່ງ ອາທະວາ ຫມໍ້ເຫມັນຫມາງ, ຊັງໄກ່ ແມ່ເຣີຽ, ໄມ້ໄຜ່ ຫຼີບຕ່າວປີ້ນ, ປວນໃຫ້ ທົ່ວໄພ.
ຄັນວ່າ ໄຂລະຫັດໃຫ້, ກໍ່ຢ່າ ເຄືອງແຄ້ນຄັ່ງ ສັງທອ້ນ, ບໍ່ໄດ້ເຄືອງ ແຕ່ເຈົ້າ, ທັງຂ້ຽ ກໍ່ຫາກເຄືອງ.
ແຄ້ນຄັ່ງເຄືອງ ເຖີງຫອງ ຈັນທະບູລີ, ກໍາຝາຽ ມັກຄອນພູ້ນ, ບໍ່ໄດ້ເຄືອງ ແຕ່ ສາວຊໍ່ານ້ຽ,
ທັງ ແມ່ຮ້າງ ກໍ່ຫາກເຄືອງ.
ກັບທັງ ຝູງກະເທີນຄ້າງ, ຫມາງຊາຽ ແຕ່ຊາດກ່ອນ ກໍ່ດາຽແລ້ວ, ແມ້ນວ່າ ເຈົ້າມູ້ຽ ມາ້ຽ,
ເຫມືອໄຕ້ ກໍ່ຫາກເຄືອງ.
ແຄ້ນຄັ່ງ ເຄືອງ ປະໄທ, ກໍ້າຫົງສາ ຊຽງໃຫມ່ ແມ່ຄູນເຣີຽ, ບໍ່ໄດ້ ເຄືອງ ແຕ່ ຫ້ໍແກວ,
ແຍ້ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.
ເຄືອງ ທັງເຂີນຂອມ, ພອ້ມໂກຽຍວນ ທັງມ່ານ, ອັນວ່າ ຊາວແຂກຄ້າ, ເຂມັນພຸ້ນ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.
ປັດສີນກໍ້າ ນາຄາ ຄຸດນາກ ດີທອ້ນ, ທັງ ພູ້ມພີ້ ເຫມືອໄຕ້ ທ່າເທັງ.
ນໍລະສານ ບໍ່ໄດ້ ເຂົ້າແທບໄກ້,ຖາມເຫດ ຄົນເຈັບປ່ວ້ຽນັ້ນ, ພໍແຕ່ ແປງປັນຍາ,ປ່າ້ຽຄວາມ ຖາມຖຽ.
ສົມທີ່ຄຶດ ບໍ່ໄດ້ໄປ, ຖາມຖ້ຽ ເຄທັງ, ຖາມຄ່າວ ຜູ້ໃດ ນັ້ນ, ນໍລະສານ ຍັງ ຢາກໄດ້ ຢາແກ້,
ຕ່າງເມືອງ ແມ່ເຣີຽ.
ເຈົ້າແມ່ ຕອ້ງເສັດ ຊ້າງ, ບ້າປ່ວງ ພວນພິດ ແມ່ຕີ, ສັງບໍ່ຫາ ຢາເມົາ ປ່ວງວິນ ມາແກ້.
ເຈົ້າຜູ້ເຄີ້ຽ ຫນາວເຮື້ອ, ເມົາຫົວ ມື້ສາມເທື່ອ ເລີງນໍ, ເງົາຊ້າງ ແຖມຕື່ມເຮື້ອ, ຢາ ຈີ່ແກ້ ກໍ່ບໍ່ມີ.
ຮຽທີ່ ອອກເຫືອດຊ້າງ, ແກດແຮດ ຊອນສັບ ແມ່ເຣີຽ,ທໍາທານ ເຮື້ອແດງ,ຫຼວງສັບໄຄ່ວ ແມ່ເຣີຽ,
ຫມໍ່ຢາ ຝູງຫມູ່ ຊາວປະເທດບ້ານ, ເມືອງນີ້ ບໍ່ມີຮູ້ ຮ່ອມປົວ.
ຄັນວ່າ ຕາວັນຂຶ້ນ ສວາ້ຽວາ້ຽ, ເຈົ້າ ໄຂ້ອູ່ນ ແມ່ເຣີຽ, ຕາວັນ ຕົກຕ່ໍາຄ້ຽ, ຄໍາໄຂ້ ກໍ່ແລ່ນຫາຽ.
ເຈົ້າແມ້ ໄຂ້ ຮູ້ບນີ້, ໃຜ ອາດ ຈະປົວເປັນ ແມ່ເຣີຽ, ແມ່ນວ່າ ເຈົ້າ ຈີຍົນ ກະໂຫງຖີ້ມ,
ວັນດຽວ ມື້ ລ້ານເທື່ອ ກໍ່ແລ້ວ, ກໍ່ບໍ່ມີ ຜູ້ຮູ້ ຢາແກ້,
ແຕ່ທີ່ໃດ ແມ່ເຣີຽ, ເລີງທໍ່ ເປັນດັ່ງນີ້, ໃຜ ຈີຮູ້ ຮ່ອມກົນ.
ເຣຣົນ ໄຂ້ ພາກບ້ານ, ດວ້ຽປະໂຍດ ສັນໃດ ແມ່ເຣີຽ, ຂ້ຽບໍ່ໄດ ມາຊອມວັນຍາມ,
ແຕ່ ປ່ວ້ຽເຫີງ ເສັ້ຽລໍ້າ, ເຖີງເມື່ອ ລະດູ ເດືອນຫ້າ, ຫນາວມາ ຄ້ຽຄັ່ງ,
ເດືອນຍີ່ ມາຕ່າວຮອ້ນ, ພວນຫນ້າ ແສບຫຼັງ.
ຜີວ່າ ຕາມກະບວນ ໄຂ້, ກໍ່ຕີ ຂວັນ ເຈົ້າຫ່ຽວ ແມ່ຄູນເຣີຽ, ຂວັນເຈົ້າ ເຄີຽຣົ່ມຜ້າ,
ຫົວພູຍ ຕ່າງແຊງ ແມ່ເຣີຽ.
ຂວັນເຈົ້າ ບໍ່ໂສດາດວ້ຽ,ດອມພືມ ຊາວສີ່ ກໍ່ຕາມທອ້ນ,ຂວັນເຈົ້ານີ້ ເຄີຽຫ່ຽຜ້າ,ຕາແຜວ ຕ່າງແຊງ.

ໃຜບໍ່ໄດ້ເວົ້າ ຂິນອັດ ຂໍ້ໄຫ້, ຫາຢາ ມາທອດໃສ່ດູທອ້ນ, ອົກຂມອ່ມ ໄດ້ຢາຫໍ້, ພໍແລ້ວ ຈິ່ແຕ່ງຖາມ.
ຖາມຄ່າວ ທຳທານ, ພອ້ມແດງ ຫຼວງສັບໄຄ່ວ ກໍ່ຍັງລື,ເຫືອດຈົ່ມ ແຖມຕື່ມເຮືອ,ຢາແກ້ ກໍຫາກຍັງ.
ຖາມຄ່າວ ທຳທານໃບ້, ເພົາ ກະບາຫຼວງ ຟັກໄຂ່ ກໍ່ຍັງລື, ຄັນວ່າ ແມ້ນ ພຽາດ ຫມູ່ນີ້,

ມັນແຮງຮູ້ ບົ່ມໃນ ແມ່ເຮີຽ.

ຄັນວ່າ ແດງ ເຂົ້າໄສ, ລົມພອງ ທອ້ງໃຄ້ ແມ່ຄູນເຮີຽ, ຄັນວ່າ ອອກ ເຫົ່າ ຫອ້ມ,

ມັນ ຈີລ້າວ ເມື່ອລູນ ແມ່ເຮີຽ.

ຖາມຄ່າວ ຟີມຊາວຫ້າ, ຟັນທອງ ເນື່ອທີ່ ກໍ່ຍັງລື, ປີກາຽ ຂັນ ກວ່ານີ້, ປີນີ້ ຫ່າງສະງາວ ແລນໍ.
ໃຜ ບໍ່ໄດ້ຈຳ ອົກເຈົ້າ, ໄຖ ນາ ຟ້າຜ່າ ແມ່ເຮີຽ, ປີນີ້ ນ້ຳ ຖວມເຮືອນ ຊ້າຽ ບໍ່ຊາງ ຫາມ.
ຫາກບໍ່ສົມ ກໍ່ໃຈເຈົ້າ, ເອົາເງົາ ທຽມແວ່ນ ກໍ່ຕາມເຍີ, ອັນວ່າ ອົກຂມອ່ມພີ້, ຈີ້ເຍງ ນ້ຳ ເບີງເງົາ.
ຫົງ ຫາກເຫາະ ບິນຜ້າຽ, ເວຫາ ປອມເມັກ ພູະໂຍມພູ້ນ, ເຫາະຫອບບິນ ເວີນຟ້າ ບໍ່ມີ ເອື້ອຮ່ ດິນ.
ຈິບາອກ ບໍ່ຮ່ຳຮູ້, ເຫັນບອ່ນ ເບົານັກ ແມ່ເຮີຽ, ນັກປາດ ຫຼົງຄຳຄຶດ, ຢູ່ ສລຶງ ເສີມບ້າ.
ເຈົ້າແມ່ ຕີ່ນ ເປັນໂມ້, ປະສົງຫາ ຫນາມແຫ່ງ ສັງເດ, ບາດວ່າ ໄປຖືກຫນາມ ຫມາກແຄ້ວງ,

ຈີ ຊຶ່ມຂື້ນ ໃສ່ຕາ ແມ່ເຮີຽ.

ອັນວ່າ ຫນາມຄັກເຄົ້າ, ປາຽເຫຼມ ປັກປວດ ແມ່ເຮີຽ, ບາດວ່າ ໄດ້ຕອ້ງຂວາກ,

ສາວແມ່ຫມ້າຽ ຈີ່ຜັນ, ເຂົ້າແສບ ຂມອ່ງ ແມ່ເຮີຽ.

ຄັນວ່າ ຖາມຫາ ຂໍ້, ກໍ່ເປັນ ຄວາມຍູ່ງຍ່າງ ເສັຽນໍ, ເມື່ອບໍ່ເວົ້າ ກໍ່ເປັນ ບັ້ນ ບອ່ນຈີ່ຖາມ.
ຂຶ້ນແມ່ ຫົງພູະໄທ ເຍືອນ, ໄຂກອນ ກຽບອກ ມາທອ້ນ, ຫມໍ ຫາກຮູ້ ຫມາກໄມ້,ໃນເນືອ ເພັດຊຶ່ງ.
ແມ່ບໍ່ ໄຂລະເວົ້າ, ດອມໃຜ ພໍທອ່ງ ຄວາມນາ, ເພີ່ນຫາກຖາມ ແຕ່ເຄົ້າ,ຍາມບໍ່ເປັນ ນັກຂມອ່ມນັ້ນ.
ຢ່າໃຫ້ ມີຄວາມເຄືອງ, ເພີ່ນຈີ່ມາ ຫຼາຽມື້, ມັນຈັກ ເສັຽ ສະໄບຜ້າ, ທັງຊຶ່ງ ກັບວາດ ເຣົາຕີ,

ເຈົ້າຢ່າ ລັກບົ່ມ ຊຶມຢູ່ເຮື້ອ, ເມື່ອຫນ້າ ເພີ່ນ ຈີ່ຮູ້ ເມື່ອກົນ.

ຄັນວ່າ ຖາມຫາຂໍ້, ກໍ່ຂົນໂພຽ ມາໃສ່ ປູະໂຫເດ, ສັງເລົາ ຄະຍິກ ຄະແຍກ ຕ້ານ, ວອນວໍ້ ເພັດຊຶ່ງ.
ແມ່ບໍ່ ໄຂ ລະຫັດເວົ້າ, ດອມໃຜ ພໍທອງ ຄວາມນາ, ປານນັ້ນ ຝູງຫມູ່ ຢູ່ເພືອນ ຂ້າງ ,

ເຫນືອໃຕ ເພີ່ນກໍ່ຖາມ.

ເພີ່ນຫ້າກ ຮູ້ຄ່າວ ເຈົ້າ, ເດືອນ ໘ ປີກາຍ ພູ້ນແລ້ວ, ທຳເພັດ ເປັນກະບວນໂສມ, ຄຽ່ມຄົມ ຕັ້ງໄວ້.
ປີນີ້ ຕີຖີ ຕັ້ງ, ປີນີ້ ນັນທາ ຕັ້ງ, ຕີຖີ ຕົວໃຫມ່, ຄັນວ່າ ເຈົ້າຊອດຂໍ້, ແຜນພົ້ນ ກໍ່ເລົ່າເກີນ.
ແລາະ ຂີງ ໄວ້, ຊຶມ ເກືອ ກໍ່ມາ ຝາດຮີນ ນໍ, ໄວ້ບາດຫນ້າ ຈີ ຈາງຈີວ ກວ່າ ຫມາກນາວ.

ດັ່ງຄານ ສູນ ສາມເສັນ, ກໍ່ເປັນ ຄວາມ ກັບກາ່ງ ເສັ່ງນໍ, ເຈົ້າຫາກ ເຮັດ ມູ້ງມ່າງ,
ຄືເອົ້າ ບ່າງຂີງ ຈິ ຍວາງແລ້ວ.
ແມ່ເຮີຽ ປີນີ້ ຫາກແມ່ນ ປີກາ, ເຮົາ ພໍສະງາວໄວ້ ຂຸ້ນກ່ອນ, ບາດວ່າ ປີໃຫມ່ ພູ້ນ,
ເມື່ອຫນ້າ ຫາກ ຈິຖາມ.
ພີ່ ບໍ່ມີຫ່ອນ ເຄີຽຍາດ, ຂອ້ນຊີ່ງໄຊ ຕອ້ນ ລີ່ຜູ້ໃດນັ້ນ, ຕາມແຕ່ ມື້ນັ້ນ ແລະຄ່ານ, ຫາໄດ້ ຈີ່ງ ຈີກິນ.
ເມື່ອຈັກ ຈາມແຮງ, ຫຼື ແກມຫົວ ກໍ່ຢ້ານໂພດ ເສັ່ງນັ້ນ, ຢາກ ຈາມຫົວ ແລະເຫື່ອ ແລະນ້ຽ,
ພໍໃຫ້ ສວາງໂພງ.
ເມື່ອຈັກ ຫົວບາດໂປ້, ຢ້ານບໍ່ຄ່ອງ ຄວາມຄຶດ ແມ່ເຮີຽ, ໄດ້ວ່າ ຈົ່ງໃຈຄຶດ, ຄຽຫົວ ພູະໄທເຍື້ອນ.
ເຈົ້າແມ່ ດັ່ງໄຟ ສູມເອົ້າ ຮີ້ນ, ຈີພວນ ຂີນຄັດ ອ່າວຍຸງ ຕີ, ຢ້ານແຕ່ ຄວັນ ຂື້ນກູ້ມ,
ພູະຈັນ ເສົ້າມຶດມົວ ແມ່ເຮີຽ.
ກາລະດູ ຟ້າ, ສັງຂານ ປີໃຫ່ ມານັ້ນ, ສີ່ງເບິ່ງ ຫນ້າ, ຫົວຄື້ວ ໄດ່ຂິນ.
ບໍ່ໄດ້ ວັງກັດໄວ້, ແປງສານ ສວງສຽດ ຜູ້ໃດນັ້ນ, ທຳ ພູະເຈົ້າເທັດໄວ້, ພາງຊຸງ ສາດສນາ.
ເຈົ້າແມ່ ຖາມຫາຮູ້, ຄູນາບຸນ ປູະກອບ ກັນນັ້ນ, ຕາງໃຫ້ຮູ ເມື່ອຫນ້າ ຢ່າລືມ, ໃຜຮູ ຈຳຈິດຫມັ້ນ,
ກໍ່ເປັນ ຄຳ ອັນປະເສີດ ຈິງແລ້ວ, ອິນທີ ລາດເຈົ້າ, ກໍ່ຍໍຍອງ ຮອດພົມ.
ຮຽມບໍ່ໄດ້ ມຸສາເວົ້າ, ເປັນຄວາມ ລ່ວງລ່າງ ສັງແລ້ວ, ທຳ ພູະເຈົ້າ ເທດໄວ້, ເປັນຫອ້ງ ກໍ່ຈີ່ງໄຂ.
ອັນວ່າ ຕານ ສອງຕົ້ນ, ລຳໃດ ເປັນແກ່ ສູງນັ້ນ, ໃຫ່ງ ແລະດົ້ວ ເສີມແທ້ ທໍ່ກັນ.
ເລີຽເລົ່າ ກັບກາ່ງສຽ້ງ, ວາງເສັງ ປະເປົ່າ, ຝູງຫມູ່ ຕົ້ນ ນ້ຽນ້ຽ, ຈີມາ ຊອ້ນ ກໍ່ບໍ່ມີ.
ລາງແຫ່ງນັ້ນ ລວດເລົ່າ ຫາງເສັ່ງ, ກໍ່ ບໍ່ມີ ແນວນາມ, ກໍ່ ເລົ່າຫາງ ເສັ່ງສຽ້ງ.
ລາງແຫ່ງ ຂໍ່ແຊຂີນ, ຈີມກັນ ມີມາກ, ໄມ້ໃຫ່ງນັ້ນ ມີນ້ຽ, ບໍ່ຫຼາງ ເຈົ້າເຮີຽ.
ຢ້ານບໍ່ມີ ເສີມໄດ້, ບູລານ ເຖົ້າແກ່ ເຮົານີ້, ໄມ້ໃຫ່ງ ດົ້ວ ກໍ່ມີ ລຸກ ດົກຫນາ.
ຄັນວ່າ ສາດສນາ ກວ້າງ, ປີເດືອນ ກໍ່ຍາມຍືດໄປນັ້ນ,ຍາມເມື່ອ ຕັ້ງຢູ່ຫມັ້ນ ກໍ່ດີແທ້ທ່ຽງຈິງ ເຈົ້າເຮີຽ.
ຢ່ານແຕ່ ສາດສນາ ສວ້ງ, ປີເດືອນ ກໍ່ຄະຄຽນ ໄປນັ້ນ, ນັບວັນ ນັບແລະມື້, ຈີແສັນ ຂໍ້າຊົ່ວໃຫວ.
ກໍ່ບໍ່ມີ ໃຫ່ງລ້ຳພວງ ຫມາກດົກຫນາ, ຢ້ານແຕ່ ຊາຂາໄມ້, ບໍ່ທັນເຫຼືອງ ຈີສະຫວ່ງ ໄປແລ້ວ,
ອັນວ່າ ພວງຫມາກໄມ້ ຂໍ່ານັ້ນ, ຈີ່ສູນຮ້າງ ເປົ່າດາງ.
ຝູງຫມູ່ ຄົນບາບໃບ້, ໃຈຫນ້າ ສາໂທດ ນັ້ນມາ, ໄມ້ ມີ່ງບ້ານ, ຟັນຖີມ ຖາກເຖືອ.
ອັນວ່າ ຊາຂາ ໄມ້, ມູງຄູນ ຕົ້ນປູະເສີດ ເຮົານັ້ນ, ທັມະຊາດເຊື້ອ ແມ່ນມີ່ງ ບູລານ.
ຫາກແມ່ນ ເຖົ້າແກ່, ປຸກແປງ ປະໄວ້, ອັນວ່າ ໄມ້ ໃຫ່ງດົ້ວ, ແກວແກ່ນ ມູງຄູນ ແມ່ເຮີຽ,

ຢ່າລອນ ຕັດ ບັ່ນສີນ ເສັຽຖິມ.

ອັນນຶ່ງ ຢ່າໄດ້ຕັດ ເອົາກ້ານ, ມາຮິງ ເບົານັ່ງ, ໃຫ້ຫມັ່ນຜ້ຽນ ພຽນລ້າງ, ສ່ວຽສີ ແມ່ເຮີຽ.

ອັນວ່າ ໄມ້ຫມູ່ນີ້, ແກ້ວມີງ ມະຫາຈັກ ເຈົ້າເຮີຽ, ຢ່າໃດ້ ເອົາໄປຖູຽ, ຟູນດິນ ກາງບ້ານ.

ໃຜຫາກ ດົນກະ ທຳແຫ້, ຄົນພາລາ ໃບຊົ່ວ, ຊີວິດສັນ ມໍລະມ້ຽນ ມີ່ງມອນ, ຊື່ວ່າ ມະຫາ ມູງຄູນ,

ໄມ້ໃບຫນາ ດົກຫມາກ, ຂຽວຂູ່ມ ລ້ວນລຳດົວ ຣົ່ມງາມ.

ເປັນພູະລານ ກ້ວາງ, ພູມສະຖານ ພຽງຮາບ, ຕັ້ງຫາກແມ່ນ ໄມ້ໃຫ່ຽກ້ວາງ, ຄົນເຂົ້າ ເພິ່ງເງົາ.

ເຫັດວ່າ ໄມ້ໃຫ່ຽກ້ວາງ, ໄປມີ່ງ ມູງຄູນແມ່ເຮີຽ, ຝູງຫມູ່ ຊາວຂຸນຄ້າ, ໄປມາ ເຊົາຈອດ,

ມາຮອ້ດແລ້ວ ເຂົາ ເຂົ້າເພິ່ງຢັນ ທັ້ງແລ້ວ.

ຈິ່ງໄດ ຖາມຫາຮູ້, ທັງຕັງ ເວົ້າຊື່, ໃຫ້ເຈົ້າ ຈຳຈື່ໄວ້, ເມືອຫນ້າ ຢ່າລືມ.

ອັນວ່າ ທັມະໂຮງແກ້ວ, ທັງສາມ ງາມຍິ່ງ, ຫນ່ວຽໃດ ຍັງຈີ ເລີດລ້ຳ, ຍິ່ງແຫ້ ກວ່າສອງ.

ອັນວ່າ ມະນີໂຊແກ້ວ, ຂອງດີ ຄູນມາກ, ບູນໃຜ ມີ ຈິ່ງໄດ້ ພົບກົ້ວ, ດວງແກ້ວ ຈູບຊົມ.

ອັນວ່າ ກິ່ນ ດອກໄມ້, ໃນທີບ ຊົມພູ ກໍ່ດີ, ກໍ່ບໍ່ມີ ປູນປານ, ປຽບທຽມ ເສີມໄດ້.

ຝູ່ງຫມູ່ ພາລາໃບ້, ໃຈຫນ້າ ສາໂຫດ, ຄົນ ສີ່ງນີ້ ມີແຫ້ ມາກຫຼາຽ.

ແມ່ເຮີຽ ກໍ່ບໍ່ມີ ຮ່ຳຮູ້, ເຫັນແກ່ ມານະ, ວັນວ່າ ໃຈອາທຳ, ມາກຫຼາຽ ເຫຼືອລົ້ນ.

ບາງພ່ອງ ໄປຖູຽຫຼີ້ນ, ທາງຫຼວງ ກົ້ວຟູ່ນ, ເອົາ ຈວງຈັນ ຈ່າຽກິນ ຕາງເບັ້ຽ.

ອັນວ່າ ມະນີ ໂຊດແກ້ວ, ຂອງແພງ ອັນປູະເສີດ, ບໍ່ຄວນທີ່ ເອົາໄປຈ່າຽຊື້, ຊາເບັ້ຽ ກໍ່ບໍ່ຄື,

ຂອງມີ ບໍ່ຫ່ອນ ນ້ອມຫນ້າ, ເຂົ້າເປັນ ນ້ຽ ແຫ່ງໃຜ.

ແມ່ນວ່າ ຈີເອົາ ຈວງຈັນ, ຄູ້ມາ ປູນແສນຊ່ວນ ກໍ່ດາຽແລ້ວ, ຄົນ ຝູງຮັກ ລູກເຕົ້າ,

ທຽມບໍ່ໄດ້ ທໍ່ໄຍ ແມ່ເຮີຽ.

ອັນວ່າ ດອກໄມ້ ໃນຫົນຫ້ອງ, ເສນຫາ ແກ້ວມີ່ງ ເມັ້ຽນັ້ນ, ແມ່ວ່າ ຮັກ ລູກເຕົ້າ,

ພໍຕືວຕື່ ບໍ່ໂດຽໄດ້ ດັ່ງໃຈ.

ຫີນໃຫ່ຽ ນັກ ເກື່ງລ້ານ, ຕັນແຫ່ງ ກາງສມຸດ, ມັດສາ ບ້ອນບໍ່ໂສດາ, ກໍ່ແລ້ວຢ່າ ປາທ້ອນ,

ອັນວ່າ ຊວາຽ ແລະຄ້າວ, ບໍ່ຊົມຍ້ອນ ກໍ່ຊ່າງເຍີ.

ເຊີນແມ່ ທົງປູະໄທເຍືອນ, ເອົ້າຊີ່ງ ມາ ຊົ່ງຊາທ້ອນ, ຫຼອນວ່າ ຍັງກະເດືອງພູ້ນ, ພາຽພີ້ ຈະເອົາ

ງົ້ວໃສທ້ອນ, ແມ່ກໍ່ ຕາມທຽນໄຕ້, ເຮືອງແສ້ງ ໃຫ້ແຈ້ງຊອງ ໄປນັ້ນ,

ແມ່ ບໍ່ໄດ້ ບັງວາດຂໍ້, ພໍໃຫ້ແຈ້ງ ສູ່ຄົນ.

ແມ່ຈິຖີມ ຖ່ວງໄວ້, ຍາວໂຍດ ແສນວັດສາ ກ່ອນແລ້ວ, ອັນວ່າ ມັດສາດິ້ນ, ເມືອພູ ຟີງແດດ

ກໍ່ຕາມທ້ອນ, ປາ ບໍ່ຫອນເປີດ ແມ່ນ້ຳ, ຈີວ່າງໄວ້ ກໍ່ຊ່າງເຍີ.

ຝູງຫມູ່ເນືອ ຫມີເຫມືອຽ ຫມາງເຖື່ອນ ກໍ່ຕາມເຍີ, ວ່າຢາກໄປ ຢູ່ນ້ຳ, ມັດທີກ້ວາງ ພໍໃຫ້ສວາງກໍໃຈ.
ອັດທິຈັນ ໃຈອ້ຽງ, ກູມກິນ ງູເງືອກ ອີດູເດ, ແມງບີ້ ວ່າ ກູຈີ ສະເກືອຽ ນ້ຳ, ມັດທີ ໃຫ້ຂາດເຂີນ.
ອັດທິຈັນ ໃຈແບ້, ໂງສຽງ ສະຫາວກົງ ປະໂຫນໍ, ວ່າຈັກລົງ ຫຼີ້ນນ້ຳ, ເສີມແຮ້ງ ຮ່ອມບົນ.
ກູ້ງວ່າ ກູຢາກ ບິນບົນຜາຽ, ເວຫາ ເຫີນເມັກ ອີດູເດ,ວ່າຈັກ ດັ້ນປອງນ້ຳ, ມັດທີກ້ວາງ ໃຫ້ຂາດເຂີນ.
ແມ່ເຮີ້ຽ ເຖີງເມື່ອ ກາລະດູ ເດືອນຫ້າ, ຢາກຝີງໄຟ ເສີມແດດ ຈິເກີນຕີ, ທໍ່ວ່າ ປີນີ້,

ນາກຜອກ ມາຫຼີ້ນ ນ້ຳ, ຮໍາຫນ້າ ບໍ່ຂາດສາຽ.

ແມ່ເຮີ້ຽ ສັງບໍ່ ໂຕນລົງນ້ຳ, ສມຸດຫຼວງ ລຽເບິ່ງ ດູເດ, ຕາງໃຫ້ ຈີແຂ້ ປີນຈາກນ້ຳ,

ຫຽນຂຶ້ນ ເພິ່ງພູ ພູ້ນເດ.

ໂອນໍ ມີອາຍຸ ຍືນ ຍາວຫມັ້ນ, ຫຼາຽປີ ກໍ່ເຫັນ ຫຼາກ ຊູອັນນໍ, ອັນວ່າ ແບ້ ແລະກຸ້ງ,

ໂງແງ້ນ ໂອດສະຫາວ.

ກຸ້ງ ຫາກຫມາງ ເຫມັນນ້ຳ, ຊັງ ຜົນ ຢາກຝີງ ແດດ ປະໂຫເດ, ແບ້ ເລົ່າມາ ເປີດຫ້ຽາ,

ກະສັນ ດິ້ນຮໍ່ ຜົນ.

ຍູທ່າງ ຫ້ຽາ ຈີຂຽວງາມ,ຄ້ອມກ້ອງ ປະໂຫເດ,ຝູ່ງຫມູ່ ເຂືອແລ້ະແຄ້ວງ,ຈີໂງແງ້ນ ໂອດສະຫາວ.
ຟັງເດີ ບັນດິດ ຜູ້ຜຽາດີ, ໃຫ້ຄຶດ ຮ່ຳເພີງທ້ອນ, ຕັ້ງແຕ່ນີ້ ເມືອຫນ້າ, ກໍ່ເປັນ ບັ້ນບ່ອນ ຈີໄຂ.
ໄຂທັງ ຖາມຫາຂໍ້, ກໍ່ເປັນ ຄວາມຕິດເນື່ອງໄປນັ້ນ, ຕິດ ເນື່ອງຂຶ້ນ, ເຄີມຄວາງ ປະເທດລາວ.
ກົບ ວ່າຈີ ບິນບົນ ກັ້ງ, ຕາວັນ ໃຫ້ມົວມຶດ ຈີຄືລີ, ວ່າຈັກໄປ ຈ່ອງນ້າວ, ພູະຈັນ ແລ້ວຈີ່ງຈີ່ມາ ວານາ.
ອາກາດ ກູ້ມສູນ, ເມກມົວບົດ ແມ່ເຮີ້ຽ, ຕາວັນ ເລີ້ຽມືດມົວ ຄວັນກູ້ມ, ອູສາ ຍັງຍອມ ຮ້າງຮາມ,

ບາຣົດ ທະລາຍ ບໍ່ມີນໍ, ໄວ້ບາດ ຫນ້າຫຼັງພູ້ນ ຈີ່ງຄ່ຽຟັງ.

ເມື່ອຈີ່ ໄຂລະຫັດໃຫ້, ຈອມນິຣົມ ຮູ້ຮາງ ເຫັນນັ້ນ, ຢ່ານແຕ່ ອົກແມ່ ມາ ບໍ່ແຕື່ອງ,

ຈີ ອາຽຫນ້າ ເມື່ອລຸນ.

ແຮງຊ້ຳຕື່ມ ແຖມຖນັດໂອ້, ພາຽໃນ ນາມສ່ວາງ ແມ່ຄູນເຮີ້ຽ, ເມື່ອຈັກ ຮ້ອງຮຽກເອີ້ນ,

ຫາແກ້ວ ບໍ່ໄຊ່ການ.

ຄັນມັ່ກ ມາມົວ ຫຼົ້ງ, ອົນລະຫົນ ກໍ່ເຫັນ ຕ່າງໄປແລ້ວ, ເຈົ້າຫາກ ເປັນ ຜູ້ຮູ້,

ລືລຳ ຍອດພະຫຽາ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ໃຜຜູ້ ມາໂຜດຣອ້ນ, ຄາວກີ່ວ ໃຫ້ເຖິງສຸກ ດັ່ງນັ້ນ, ຮຽມຈັກ ວອນວານຫາ, ເທັບພູະດາ ມາຄ້ຳ.
ຄັ້ງນີ້ ເຈັບແຕ່ ວັງຂອງຂັ້ນ, ຊົນລະທາ ຈີ ຍາວໂຍດ ແພງເຣີ້ຽ, ບໍ່ຊາຈີ ຊັ່ກໃຫ້ໄກ, ພໍ ຢືຢັງເຖິງ.
ເມື່ອຈັກ ເວົ້າຕໍ່ ທາສາ ຂ້າ, ທາສີ ປູະສີດ ເຊື່ອໃຈນັ້ນ, ບໍ່ໄຊ່ການ ຈະສີດ ເຊື່ອໄດ້,
        ຄຳແມ້ງ ແມ້ນໃຈ ຄີ່ນເຣີ້ຽ.
ອົກເຣີ້ຽ ຄຳ ກໍ່ຫາກເປັນ ຄຳແທ້, ຊົມພູ ມະນີເທັດ, ອັນໃຫ້ ສັບ ຫຼໍ່ເຂົ້າ, ທອງ ຄອ້ງ ບໍ່ຫ່ອນເປັນ.
ແມ່ເຣີ້ຽ ອັນວ່າ, ຫີນແລງ ເຊື້ອຟັງດິນ, ກໍ່ດູ ກໍ່າເສັ້ຽນັ້ນ, ອັນຈັກໃຫ້ ຜັດ ສີ່ງແກ້ວ,
        ພີທູນນັ້ນ ບໍ່ໃສການ.
ແມ່ເຣີ້ຽ ອ້ຽ ກໍ່ຫາກຫວານຫອມ ແຕ່ອ້ຽ, ເຊື່ອຊາດ ທັມະດາ ແມ່ເຣີ້ຽ, ເລົາກໍ່ ຫາກຫວານ ພໍເລົາ,
        ກໍ່ບໍ່ປານ ລຳອ້ຽ.
ອັນວ່າ ເຂົ້າຣໍ ຫຼ້າງ, ແຮງຂົມ ຂີວເຟື່ອນ ແມ່ເຣີ້ຽ, ອັນໃຫ້ ຂ້ຽວສີ່ງ ນ້ຳອ້ຽ, ໃນຫມໍ້ ກໍ່ບໍ່ຫວານ.
ຮຽມນີ້ ເຊື້ອ ລູກມ້າ, ບໍ່ມີຫຼີກ ຕາແສະ, ຈັກທະຍານ ໄປຕາມລົມ, ເພື່ອລະດູ ເຊີງຕົ້ນ.
ແມ່ເຣີ້ຽ ເຈົ້າຈີ ເກັບແມວ ຖີມ, ເອົາ ເສແສນຫນ່ວຽ ກໍ່ຕາມທອ້ນ, ຫົງບໍ່ມີ ຮ່າວຮອ້ນ,
        ຫນາວຫນ້າ ເຍືອງໄດ.
ຄັນວ່າ ຕັ້ງຽບໍ່ຍ້າຽ, ຈີປ່ວຽ ຄອບຄວາມ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ, ຢ້ານທໍ່ ອາທະວາຈິດ ຄອບພັນ ບັງໄວ້.
ອາທະວາ ດັ້ງເຮືອ, ເວຈີ ຕັງວາດ ແມ່ເຣີ້ຽ, ຢ້ານແຕ່ ຕ້ອງ ແມ່ຊ້າງ,
        ສະແຄງຂວໍາ ແຂ່ວັງ ແມ່ເຣີ້ຽ.
ຕັ້ງຜອກ ຂີນຂັດ ຂ້ວາງທາງ, ຫົງຈີ ທຽວທ່ອງ ໄປນັ້ນ, ວ່າຢາກ ເມື່ອເບິ່ງ ຊ້າງ,
        ແຮມເຮື້ອ ທີ່ໄກ ວ່າເນ.
ຮູ້ວ່າ ສົນເທ ດັ້ງດ່ອມ, ທາງ ບໍ່ມີ ຮ່ອມຮູ້ນັ້ນ, ໄມ້ອໍ້ ມັນຈີ ຂວາງທາງ ຊ້າງ ຮ່ອມໄດ.
ຄຶດວ່າ ຢາກ ປາຖນາເວັ້ນ, ບູນຫຼາຽ ຈີ່ງມາຈວບ ແມ່ຄູນເຣີ້ຽ, ປານດັ່ງ ໂຊກແມ່ໄດ້,
        ກອ້ນລ້ານ ຄຳເຂັມ ໃສ່ຖົງ.
ສັງບໍ່ ຍັບຄ່ຽນຕັ້ງຽ, ເວັ້ນຫຼີກ ຮາຊະຫົງ ສນຽນັ້ນ, ມາເປັນ ອາທະວະຈິດ, ຄອບແມວ ຈີຊົນ ຊ້າງ.
ແຄ້ນຄັ່ງ ໂຄນ ເສຕັ້ງຽ, ຢາກຊົນສີງ ຟ້າ ບໍ່ພ່າ ຕາຽລື, ຫົງຄຳ ຕົກສະເງີ້, ເກົາທີ້ນ ຄູດທວງ.
ມາອີດູ ເປັດ ເດ, ວ່າຈີຂັນ ດອມ ໄກ່ ບໍ່ຄືຕີ, ຕີນ ບໍ່ນ້າວ ສົງໃຫ້, ກໍ່ຢ່າ ຟ້າວ ວ່າຈີ ຂັນ.
ຜີວ່າ ຫຽັບ ແມວ ປ້າຽໃກ, ຫົງ ກໍ່ເນົາ ຄ່ອງ ກໍ່ຕາແລ້ວ, ຄັນວ່າ ຊ້າງ ໄດ້ຮຸກ ເຂົ້າໄກ້,
        ແມວ ຈີຄ້າງ ກວັງໂຄນ.
ຕັ້ງຽເຣີ້ຽ ສັງວ່າ ທຳຕະບະໃຫ້, ເອົາສີງ ກົ້ມກຼານ ຕົວນັ້ນ, ຢ້ານແຕ່ນ້ຳ ຈີຂື້ນ ຖ້ວມບ້ານ,

ເດືອນຫ້າ ລວາດເມືອງ.

ຫມານ້ຽ ຖືຄ່າ ຊ້າງ, ຊາຊົ່ງ ຣາຊຫົງ ແມ່ເຣີ້ຽ, ເດືອນຍີ່ ລົມ ບໍ່ເຕົ້າ, ເດືອນຫ້າ ຈີຕ່າວ ຫນາວ.

ອາທະວາ ດັ້ງດອມ, ເຣືອນ ບໍ່ມີ ຄີ່ຂາງ ນັ້ນ, ຄືດຍາກເດ ລົມກູ້ມ ມືດມົວ.

ມີເຣືອນມາ ບໍ່ມີ ຝາ ກັ້ງ, ປີວໄປ ເປັນຟຸ່ນ ເສັ້ຽນໍ, ໄຟ ບໍ່ມີອາດ ຕັ້ງຕົວໃດ້ ຣໍ່ລົມ.

ອັນວ່າ ກົບຂຽດ ຣ້ອງ, ຊັບສິ່ງ ຄວາມລະຫັດ, ວ່າຢາກ ບິນບົນ ເຫາະ, ເຜັນພູ້ະໂຍມ ຄູງຟ້າ.

ແຂນໂຂ ໄດ້ຫາ ເສື້ອ, ຖນອມຂວັນ ຕູ້ມຣົ່ມ ກໍ່ຕາມຫອ້ນ,ຫູ ຫວີ້ນ ຢາກໃສ ຕ້າງ,ຈີວາງໄວ້ ບ່ອນໃດ.

ອັນວ່າ ເສົາ ສູນເຂົ້າ, ເຕັງພູມ ຖ້ານຕໍາ, ຕາບອດ ຫຼຽວເບິ່ງ ຊ້າງ ພຽາເອ້ ມ່າຽໂຮງ.

ເທື່ອນີ້ ເຂົ້າສານ ຣ້ອງ, ຊົມແຊວ ຫາ ໄກ່, ມາອີດູ ຫວດ ເດ, ຈີ ຫນີລີ້ ຢູ່ທີ່ໃດ ແມ່ເຣີ້ຽ.

ລາຫູເຂົ້າ ເຕັງ ພູ່ມຜາສາດ, ຕາບອດ ແຫງນເບິ່ງ ຟ້າ, ພູ້ະຈັນແຈ້ງ ກໍ່ວ່າ ມົວ.

ຫູຫນວກ ຟັງ ລະຫັດບ້ານ, ການເມືອງ ກໍ່ຮູ້ ເຫດ ກອນນັ້ນ, ປາກກືກ ມັນໄດ້ເວົ້າ, ພານມື້ ກໍ່ຄໍ່າດາຽ.

ຕາບອດ ນັບລືກ ຟ້າ, ກໍ່ອ້ອມຂອບ ຈັກກະວານ ແມ່ເຣີ້ຽ, ຫູຫນວກ ຟັງແມວ, ຊັບຊີ້ງ ຫນູ ຫາຊີ້ນ.

ຕາບອດ ແລຫຼີ້ງຢ້ຽມ,ໄປໄກ ແສນໂຍດ, ບາດວ່າ ຕາດີ ຫຼຽວເບິ່ງ ຊ້າງ, ຈໍາຂາງ ກໍ່ບໍ່ເຫັນ.

ຫູຫນວກ ຟັງ ສຽງຄິ້ງ, ຫມູຫມາ ສະດູງຕື່ນ, ຕາບອດ ເຫັນ ຈີຈຽມ, ກໍ່ຍັງ ເວັນ ຊົ່ວວາ.

ປາກກືກ ໄຂ ຄວາມຕ້ານ, ປານສຽງ ຟ້າ ພ່າ, ຝູງຫມູ່ ຄົນ ປາກກ້ຽງ, ກົວຢ້ານ ຖນອບຕົວ.

ຂາເບັ້ຽ ກໍ່ຍັງ ຈັກໄປໄດ້, ຊາວວາ ແສນໂຍດ, ບາດວ່າ ເຕັ້ນ ຊວ່ງ ມ້າ, ກໍ່ໂດຽໄດ້ ດັ່ງ ຄນີງ.

ຕາໄສ ໄປແກ້ ຊ້າງ, ສາມວັນ ກໍ່ມາ ເປົ່າ, ຕາບອດ ໄປແຕ່ ເຊົ້າ, ກໍ່ຍັງໄດ້ ຣ່ວມງາຽ.

ຄັນວ່າ ໄຂລະຫັດ ຊ້າງ, ກໍ່ເຫັນ ເສືອ ມາຮອດ ແມ່ເຣີ້ຽ, ເມື່ອຈະ ສັ່ບຊີ່ງ ເນື້ອພານ, ກໍ່ຮູ້ ເມື່ອກົນ.

ສັງບໍ່ ເຍງດູ ຊ້າງ, ສາມຫົວ ຂາວເຜືອກ ແມ່ເຣີ້ຽ, ເຈົ້າ ຈີລ້ຽງ ລູກແບ້, ແພງໄວ້ ຮ່ອມໃດ້.

ຄັນວ່າ ສາດສນາ ສວ້ຽ, ກົນລະຫົນ ກໍ່ປັງເກີດ ມານັ້ນ, ກົບຂຽດ ຖື ຫອກງ້າວ, ໂຕນເຕັ້ນ ໄລ່ ງູ.

ຫມູຫມາ ຖືເອົາ ຄອ້ນ, ໄລ່ຕີ ເສືອ ສຽງສນັ່ນ, ຝູງຫມູ່ ຊ້າງແລະມ້າ, ສະຖຽນ ຣ້ອງ ທົ່ວໄພຽ.

ຢ່າໄດ້ ເຄືອນ ຫູ ຫໍ້, ທັງລາວ ຫຼົງປາ ນັ້ນເນີ, ສົມທີ່ຄືດ ບໍ່ໄດ້, ບັກແບ່ນຫນ້າ ໄຖນເຣືອງ ຣໍ່ໃຜ.

ໃຜຈັກ ຂັນມາ ອາສາແກ້, ຂໍກະແຈ ທາງຟ້າຣ້ອນ ກໍ່ລອງຫອ້ນ, ນໍລະສານ ຫາກຈີ ຕິດຈິດໄວ້,

ກະແຈທີ້ ບໍ່ຫ່ອນ ໄຂ.

ອັນວ່າ ຂໍກະແຈ, ທາງກໍ້າ ຍົດທີຍາ, ໄຂງ່າຽ ແມ່ຄູນເຣີ້ຽ, ຄັນແມ່ນ ຂໍກະແຈ ທາງເຈົ້າຟ້າ,

ວ້ອງໄຂ ບໍ່ໄດ້, ເຖີງເທົ້າ ຊົວຊີວັງ.

ຄົນ ລັກເປັນ ຄົນໃບ້, ໃຈເບົາ ຄິດບໍ່ຖືກ ແມ່ຄູນເຣີ້ຽ, ຕາບອດ ຈີບອກໃຫ້, ຕາແຈ້ງ ຫາກຈີ່ເຫັນ.

ຂາໂຂ ເຕັ້ນ ໄປໄກ ແສນໂຍດ, ແມ່ນວ່າ ແລ່ນ ຊວ່ງມ້າ, ພຽັນໄດ້ ດັ່ງໃຈ.

ຄັນວ່າ ຍ່າງ ບາດກວ້າງ, ໄດ້ຊົ່ວ ພັນວາ, ວ່າຢາກ ບິນບົນເຫາະ, ເຜັນພູະໂຍມ ຄູງຟ້າ.

ຂາວຂຽວເຫຼືອມ ດຳສະເທີນ, ກໍ່ວ່າຢາກ ປະໂຫດເດ, ບາດວ່າ ໄຊວຽກບ້ານ, ເຫນືອໄຕ້ ກໍ່ວ່າໄກ.

ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ນ້ຳ, ກົວເກັງ ພຽານາກ, ນາກເຣີ້ຽ ແຄ້ນຄັ່ງໄຊ້, ບໍ່ໄດ້ ກົວສະຫ້ານ ເງືອກງູ.

ເມື່ອບໍ່ໃຫ້ ໄຂລະຫັດ ເວົ້າ, ຈິເອົາ ອາຽ ເຕັງວາດ ກໍ່ຕາມທ້ອນ, ຫູຫນວກ ຟັງແມວ,

ສັບຊີ້ງ ເສືອ ຫາຊິ້ນ.

ພີ່ ບໍ່ຈົນ ທາງມ້າ, ອາສະໄນ ກໍ່ຄາ ເຄື່ອງຄຳນັ້ນ, ນໍລະສານ ຍັງຈີຕັ້ງ ຕ່າວຫນ້າ,ຖາມແຈ້ງ ຊູ້ຄວາມ.

ສົມທີ່ຄຶດ ຜາຽຜຽອງ, ມ້າ ບິນບົນ ອາກາດ, ນໍລະສານ ຮວາຽ ຂາຄົມ, ເປົ່າໄປ ເປັນ ນ້ຳ.

ສົມທີ່ຄຶດ ໄປເຖິງຫ້ອງ, ຈອມດຽ ຄິດສະກູດ ພາຽພູ້ນ, ໄດ້ ຮາກໄມ້ ຢາແກ້ວ ກ່າວຄືນ.

ນໍລະສານ ຖື້ເອົາໄດ້, ຢາດີ ອັນປະເສີດ, ມາໃສ່ ຄົນ ປ່ວຽເຮື້ອ, ນອນໄຂ້ ກໍ່ເລົາ ດີ.

ເຫັນວ່າ ແຫ ສວຽມ, ຄ້າວ ເຄິງຄູນ ຈີ ປ່ຽດາ ມອງລື, ແຄ້ນຄັ່ງ ເຄື່ອງ ໂຕ່ງກວ້າງ,

ທາງຂ້ຽ ຫາກຈີຖາມ.

ຖາມຄ່າວ ຜູ່ງເຄິງຄ້າວ, ຊັງເຜືອຽ ຢາກຝີງແດດ ກໍ່ຍັງລື,ຍັງຍາກ ໄຊ້ຫມູ່ຊ້ອນ,ຊອນດັ້ນ ທ່ຽວຖາມ.

ຖາມຄ່າວ ປາ ວ່າ, ໄຄ້ເກັດແລ້ບ ຕອງກາຽ ແດ່ເນີ, ທັງຊວາງ ເພາະໂຈກຄູນ ພູງເພັ້ຽ.

ໂສມງາມ ການເດັດ ປາ, ສະກາງ ວ່ານັ້ນ, ສັງ ເລົ່າມາ ດາປ້ຽ, ຈາກ້າ ສຽດຝົນ.

ຄືດັ່ງ ບົວຄຳ ຊ້ອນ, ມະນີວັນ ໄຂກູາບ ເດນໍ, ຝູງຫມູ່ ຕົມ ກະແດ້ງ, ໄຟ ຈີໄຫມ້ ມູ່ນຜົງ.

ທັງຫຼາຽ ຫຼາງເອົາ ຈວງຈັນ, ໂລມລູບ ຕົວນັ້ນ, ສັງເລົ່າ ມາຮ່າວເອົາ ຕົມຄວາຽ, ເກືອກຄີງ ທາເນືອ.

ແມ່ຫາກ ສະຫົວ ແລ້ວ, ເປັນສັງ ຈີກົ້ວ ຜູ່ນດິນນໍ, ບໍ່ໄດ້ ຫມິ່ນ ແຕ່ ຫນ້າ,

ຄີງເຈົ້າ ກໍ່ຫາກ ຫມອງ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ເຈົ້າແມ່ ທຳເພດນັກ, ເກີງລ້ານ ຕ້ອງສະເດື່ອງ, ສະແຄງ ຂວິດ ແມ່ເຮີ້ຽ, ໂສມເສຽົາ ຄື ນາງຂູນ,

ກໍ່ຫ່າວ ທຽວທາງເວີງ.

ຄຶດວ່າ ແປ້ດລ່ຽມ, ຫນັກເກິ່ງ ລ້ານ ພູເຂົາ, ແສນຫນ່ວຽ ກໍ່ນັ້ນ, ຄືດັ່ງ ຫີນໃຫ່ຽ ຕັ້ງ,

ກາງ ແກ້ງ ບໍ່ໃຫ້ໄຫວ.

ຊ້ຳຄຶດ ອາທະວາ, ດັ້ງດອມ ຫີນກ້ອນໃຫ່ຽ ແມ່ຄູນເຮີ້ຽ, ດຽວນີ້ ອົກຂມອ່ມ, ໄດ້ ສະໂນ ຕ້າງ

ມາແລ້ວ ຈີ່ ຊັ່ງຊາ.

ຊັ້ນແມ່ນ ທົງປູ່ະໄທຽເຍືອນ, ຕາແລ ຫຼີງລ່ຳ ເອົາທ້ອນ, ອັນວ່າ ອົກຂມອ່ມພີ່,

ຈີ່ ເຫນ່ນຫນ້າ ເມືອຟ້າ ເບິ່ງດູ.

ຈີສ່ຽງ ຕາມ ສະໂນຝ່າຽ, ເອົາຕາ ພຍານາກ ເປັນທ້ອນ, ບໍ່ຫ່ອນ ເຄີຽໂລບລ້ຽວ, ລວງຖ້ຽ ຜີກໃຜ.

ຫຼອນວ່າ ບູນສະໂນໄດ້, ການເປັນ ຫີນ ແສນສ່ວນ ກໍ່ດີ, ຍັງຈິ ປູນພ່າໄວ້, ຊາຊ້າງ ເກີງເສີມ.
ເຈົ້າຢ່າໄດ້ ຕໍ່າຄ້ຽ, ກັ້ນໂສກ ຂຽ້ງອົກ ແມ່ເຮີ້ຍ, ຍັງຈິເອົາ ຄໍາແຖມ, ຕື່ມທອນ ດອມເຈົ້າ.
ເຊີນແມ່ ຍໍຍົກນ້າວ, ເອົາ ຫີນ ຊາຊົ່ງ ສະໂນນັ້ນ, ຂ້ຽ ຢູ່ພີ້ ຟາງໄບ້ ຈີ່ຄ່ຽ ແຍງ.
ພີ່ວ່າ ຕາມຕາໃບ້, ຄື ຫີນ ຈິເບົາກວ່າ ສາໂນຕີ, ເຊີນແມ່ ແຖມຕື່ມທອ້ນ, ຄືຈີ ເກື່ອເກິ່ງ ເສີມ.
ເຊີນແມ່ ມາທອນ ທອ້ນ, ສາມແສນ ເກົ້າຫມື່ນ ຄໍານັ້ນ, ໃຜບໍ່ໄດ້ ໄປທຽວ ນອ້ມ,

ຈາເວົ້າ ຈີຊົ່ງຊາ ແມ່ເຮີ້ຍ.

ຄຶດວ່າ ຈົມໃຈຫມັ້ນ, ຈິ່ງຍໍ ຫີນ ຕິດຊົ່ງ ສະໂນນັ້ນ, ຝູງຫມູ່ ຍຽແລະເປັງ, ຈີໂຮຮອ້ງ ສນັ່ນເມືອງ.
ຄຶດວ່າ ຫີນແຜ່ນລ້ານ, ສີລາ ກອ່ນໃຫ່ຽ ດູນັ້ນ, ປູນປຽບ ເອົາສະໂນ, ຕິດ ຊົ່ງຊາ ກໍ່ມາໄດ້,

ທັງຫຼາຽ ເພີ່ນຫາກ ລືຊາແທ້, ແຫ່ຊາງ ທາງເທັດ ສະເພົາພູ້ນ,

ດຽວນີ້ມາ ເລົ່າຕົກ ບາດຊາ, ຖືດ້າມ ຄ່າແພ.

ສັງກາດໄດ້ ທູກຮ້ຽ, ຊໍ້າຕື່ມ ຫຼາຽຕົວ ແມ່ເຮີ້ຽ, ຂອງສະເພົາ ຕົກ ຂາດທີ່ນ ຮາມຮ້າງ.
ຄັນວ່າ ໄຂລະຫັດໃຫ້, ກໍ່ເຫັນ ຄວາມຈິບແຈບ, ມາບໍ່ໄດ່ ກ້າວ ເວົ້າຄໍານີ້, ເມືອຫນ້າ ກໍ່ຈິ່ງຟັງ.
ເມື່ອຈີ່ ໄຂລະຫັດແຄ້ວງ, ຈິພວນຂີນ ຄັດອ່າວ ຫມາກເຂື່ອຕີ, ພີ່ວ່າ ມີຂີງແຄງ,ຈີ່ຄ່ຽ ໂລມທຽມໄວ້.
ເມື່ອຈີ່ ໄຂລະຫັດ ມ້າ, ກໍທຽມກຽງ ຫຼ້າອ່ອນ ແມ່ເຮີ້ຽ,ເມື່ອຈີ່ ໄຂຕໍ່ ຊ້າງ, ກໍ່ພວມຫ້າງ ເຄື່ອງຄໍາ.
ແມວຫາກ ນອນຫມາວໄຂ້, ປູປາ ມາບໍ່ຄຽດ ຕາຽລື,ໄກ່ ຫາກແຄ້ນ ແກບກອ້ງ, ຊາວຮູ້ງ ກໍ່ເລົ່າຫົວ.
ເມື່ອຈັກ ໄຂແຕ່ເຄົ້າ, ຢ້ານເຈົ້າ ຈີອອກ ເງົາເມີກ ແມ່ເຮີ້ຽ, ກົວຈັກເປັນ ຄະຍືສັບ ລວດ ບໍ່ມີ ຢາແກ້.
ພີ່ວ່າ ຫມໍຢາຫ້າມ, ຈາມໄອ ກໍ່ອົດຢູ່ ເປັນລື, ອັນວ່າແມ່ນ ຫມາກໄມ້ ຄ້າງ, ແສນ ຈີກັ້ນ ກໍ່ບໍ່ຟັງ.
ຟັງເຍີ ປັດສີບສ້ຽ, ບົວຽະພາ ວັນອອກ ກໍ່ຟັງເຍີ, ທັງພູ້ນພີ້ ສອງກ້ໍ, ກໍ່ ຫາກເຄືອງ.
ທັງ ທະຂິນກ້ໍາ ລາສະສີ, ເບື້ອທ່າວ ກໍ່ດາຽແລ້ວ, ອູດອນກ້ໍາ ກູນສາໂລ, ຊ້າງຢູ່ ກໍ່ດາຽແລ້ວ .
ອັນວ່າ ພາຽຍັ່ບກ້ໍາ, ໂຄ່ຈອນ ຫມູຢູ່ ກໍ່ດາຽແລ້ວ, ທັງພູ້ນພີ້ ສອງກ້ໍາ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.
ອັນວ່າ ອີສານກ້ໍາ, ງົວທອງ ທຽວທອງ ກໍ່ດາຽແລ້ວ,ອັນວ່າ ເສືອໂຄ່ງເຄົ້າ,ໄພຽກວ່າງ ກໍຫາກເຄືອງ.
ແມ່ນວ່າ ອີສານກ້ໍາ, ທໍລະນີ ພາຽລູ່ມກໍ່ດີ, ເຟືອນຟັງພື້ນ ຄວງຟ້າ ຟາກສວັນ, ຍັງຢາກ ຕັດກິ່ງກ້ານ,

ຮ່ານງ່າ ຄູງກົກ ສນຽນັ້ນ, ຫາກບໍ່ໄດ ດວງແກ້ວ, ພີບໍ່ຍອມ ວາງຽແລ້ວ.

ລໍາໄດ້ ເປັນສະງວາ, ຟັນເສ້ຽ ກໍ່ຟັນ ເປົ່າ, ຄັນບໍ່ເປັນ ແກ່ນແທ້, ກໍ່ຟັນ ຖີມ ຖາກເຖືອ.
ຍັງຢາກຖາມ ແຕ່ເຄົ້າ, ຄົນປ່ວຽ ເປັນນັກ ເພີນພູ້ນ, ເຊີນເຈົ້າ ທົງພະເນດ, ເປືອງມາພີ້ ແມ່ຈີຖາມ.
ຍາມເມື່ອ ຫມາວຖືໄຂ້, ວັນໃດ ໃຫ້ເຈົ້າ ບອກມາທອ້ນ, ແມ່ຈີ ຕ້ານໄຕ້ຖ້ຽ, ຖາມເຈົ້າ ສູອັນ.
ເອົາອາທິດ ຈັນຄານ, ເປັນເຄື່ອນ ເຮົາທອ້ນ, ພຸດປະຫັດ ຍັງຢູ້ຫນ້າ, ຢ່າເວົ້າ ເພັດເຊີງ.

ສຸກບໍ່ມີ ຫອ່ນຮອ້ນ, ໂພຽໄພຽ ຈັກສິງ, ເສົາ ຢອ່ງນາ້ວ, ເອົາເກື້ອ ເກືອກພົງ.
ຈັນ ບໍ່ໄດ້ ຈໍາຂວັນໄຂ້, ອັງຄານ ຫາກພາ, ປ່ວຽແມ່ ຄູນເຮີຽ, ອາທິດ ຊີບອກໃຫ້, ຈັນ ຈິ່ງຮູ້ ເມື່ອຄືງ.
ເສົາ ຫາກເປັນ ໃຈຫາ້ວ, ອັງຄານ ຈິ່ງພາດວ່ນ ແມ່ຄູນເຮີຽ, ລາຫູ ໄດກ້ອ່ມກູມ, ພູະຈັນ ເສົ້າມືດມົວ.
ຂວັນພີ່ ໄປເຜືອຝັ້ນ ປັດສິມ ພູ້ນ, ບົວລະພາ ວັນອອກ ເຫີງແລ້ວ, ມີແຕ່ ຂວັນ ປາກເວົ້າ,
ໂລມໄວ້ ກໍ່ຈິ່ງຍັງ.
ອັນນຶ່ງ ຂວັນສົບ ເມືອຢູ່ຜ້ົາ, ຂວັນຕາ ເມືອຢູ່ລໍາ ແຍງແລ້ວ, ຂວັນປາກ ເຈັດສິບສາມ ຫຽ່ວນ້າວ,
ເຫມືອໄຕ້ ທ່າເຫັງ.
ດຽວນີ້ຍັງ ຂວັນຫນ້າ, ພາຕົ້ນ ຕູ້ມຢູ່, ເຫຼືອ ກວ່ານັ້ນ ໄປຫຽ່ວຄ້າງ, ເຫມືອໄຕ້ ກໍ່ບໍ່ມາ.
ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ເວົ້າ, ດອມພູະຈັນ ກໍ່ແຄ້ນ ຄັ່ງຄານັ້ນ, ອາທິດ ຍົກຄືວ ເປື້ອງຕາໃຫ້,
ກໍ່ຢາຟ້າວ ຟັ່ງໄຂ.
ພຸດ ຫາກອັດ ດຶກໄວ້, ກໍ່ເອົາໃຈ ເວວາດ, ປະຫັດ ມາຊ່ຽນ້າວ, ກົມກຽ້ວ ກ່ອນເສນ.
ອັນວ່າ ສຸກເສົ້າ ນີ້, ລຽນວັນ ກໍ່ມາ ພາກ ກັນນໍ່, ເລີຽເລົ່າມາ ຫຼີກເວັ້ນ, ແສນຊໍ້າ ຊົ່ວໄກ.
ນໍ້າຕານເຮີຽ ສັ່ງມາ ຍົມຂືວສົ້ມ, ຈາງຄັມ ຣິມຝາດ ເສັຽນໍ ແມ່ເຮີຽ, ແຈະ ແຕ່ປາຽ ຈີ່ມລີ້ນ,
ຈາ່ງຈີ້ວ ດັ່ງຫມາກນາວ.
ເຂີນແມ່ ຫົງພູະໄທຍືອນ, ຊີມສະງາວ ແຕ່ພໍຄ່າວ ກໍ່ດີຫອ້ນ, ຍັງຢາກ ໄຊ້ຖິ່ວ ຄວ້າງ,
ຖາມຫມໍ້ ຄ່າວດີ.
ຄຶດວ່າ ຕັ້ງຕໍ ອຽ້, ອຽ້ ກໍ່ເລົາ ມາຍົມ ເພືອນນໍ, ແຫນງ ສູ່ເອົາ ເຂົາຮໍ, ປິ່ນຫອນ ໂຮຽຊໍ້າ.
ເລົາວ່າ ກຽ້ ກໍ່ບໍ່ເປັນ ກ້ຽແຫ້, ເຫມືອນລາບ ສະງາວ, ພິກແຈ່ວນັ້ນ ມາຄາ່ວ, ເອົາເຂົາຮໍ ເຫມືອດ
ຄົນຕາງເພັ້ຽ, ຄັນວ່າ ພູະຈັນ ຂື້ນສົມແສງ, ກໍ່ຮູ້ເມື່ອ ແມ່ເຮີຽ, ເຈົ້າບໍ່ປອ້ນ ນໍ້າອ້ຽ,
ຫອມໄວ້ ຈີ່ເລົາຍົມ.
ທັງຫຼາຽ ຫຼ້າງ ແກງປາ, ຍອດສະເດື້ອ ຈີຄີລີ, ສັງຮ່າວ ມາ ກູມຊົມ, ເຂົາຮໍ່ ໄຕ້ຮາວ ນໍາຮົ້ວ.
ພູດີ ສັບ ພູຮາ້ຽ, ພາຄາວ ຂົວເພືອນ ເສັຽນໍ, ເຈົ້າບໍ່ຍັບ ຄຽ່ນຄ້າງ, ຈວງໄວ້ ຈີເຄືອບຄາວ.
ເມື່ອຈີ ໄຂລະຫັດ ຫມໍ້, ຈີເຄືອງ ໃຫນໍ້າ, ຈີເປີດ ໄປແລ້ວ, ເມື່ອ ຈີເວົ້າ ຕໍ່ຊາ້,
ບູງຫ້ຽ ແຂວນໄວ້ ກໍ່ຫາກເຄືອງ.
ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ຊອ່ນ, ຈີເຄືອງ ແຫຊ້າ ທີ່ເຮົາຕີ, ແມ່ນວ່າ ບູງຊ້າ ຫ້ຽ, ຝູງນັ້ນ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.
ບໍ່ໄດ້ ເຄືອງ ແຕ່ອີວ, ທັງກີ່ ຫຼາຟີມ ແມ່ເຮີຽ, ແມ່ນວ່າ ຂອນກີ້ງຂວາງ, ກາງບ້ານ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.
ມີເຮືອ ແລ້ວບໍ່ມີ ພາຽ ກວັກ ວາດເວນໍ, ມີພາຽ ບໍ່ມີ ບອນໄວ້, ເຮືອ ກໍ່ຄ້າງ ກວັ່ງຄອນ.

ອາຫະວາ ດັ້ງ ສົນເທ, ຄຽຄັ່ງ ທວງເດ, ເມື່ອບໍ່ຈັບ ຈອ່ງນ້າວ ແຜນໄວ້, ກໍ່ ກົວຢ້ານ ຈິ ຫຼູດມື.
ຄັນວ່າ ຈັບ ແຂວນຫ້ຽ, ວາງຊາວ ກໍ່ເສັຽ ຫນວດເສັຽຕີ, ນ້ຳປູ້ນ ປ້ານ ເຮືອຄ້າ ບໍ່ ແກ່ວນຄອນ.
ຄຶດວ່າ ກ້ຽ ໃຈຕັ້ງຕໍ່ ຫມ້ຽງ, ວຽງຈັນ ກໍ່ມາ ເພື່ອນຮື່ນບໍ, ຄຶດຈັກ ຕັ້ງຕໍ່ ຂີ່ງ, ປູກເຮື້ອ ແຣໄວ້,
ກໍ່ມີ ດວ້ງ ປູ່ນໃນ.

ແຮງຄຶດ ແຮງຊ້ຳ ຫ້ຽງ, ນອນຫຼາຽ ກໍ່ຊ້ຳ ເມື່ອຽ ມະໂນແລ້ວ, ໄມ້ຫາກ ເຫຼືອແລ້ວ,
ໃຜ ຈີຊວ້ານ ຊ່ຽຊູ.

ໃຜບໍ່ໄດ້ ຈຳ ອົກເຈົ້າ, ນອນດິນ ຕາກຫມອກ, ເຈົ້າຫາກ ເປັນ ຜູ້ຮູ້, ໂຕນນ້ຳ ຈິ່ມຫນາວ.
ເມື່ອຈີ ໄຂລະຫັດ ແຄ້ວງ, ຈີເຄືອງ ເຂືອຕັ້ນ ປ່ວງວິນຕີ, ບໍ່ໄດ້ເຄືອງ ແຕ່ ຫມາກແຄ້ວງ,
ແກງຊວ້າ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.

ໃຜຈັກ ໄຂຄວາມເວົ້າ, ເອົາຫມູ ໄປລໍ່ ແມວນັ້ນ, ໃຜບໍ່ຫ່ອນ ເອົາ ລູກແບ້, ໄປປ້ອນ ປາກເສືອ.
ເມືອຈັກ ໄຂລະຫັດ ນ້ຳ, ກໍ່ຈຽມໃຈ ພຽານາກ ຈີຟູນຕີ, ເຈົ້າຈີ ຕີ ຂຽດຖີມ, ງູ ຈີຮ້ອງ ຮ່ອມໃດ້.
ເມືອຈີ ໄຂລະຫັດ ມ້າ, ອາສະໄນ ກໍ່ຄາ ເຄື່ອງຄຳນັ້ນ, ວ່າຈັກ ໄຂ ຕໍ່ຊ້າງ, ຈີຫົວ ຍ້ອນ ບ່ອນໄດ້.
ໄຂ້ ຈັກໄຂລະຫັດ ດັ້ງ, ກໍ່ຊາ ບູງ ຊ້າຫ່າງ ຈີເປັນລີ, ເມືອຈີໄຂ ປາກເວົ້າ ຕໍ່ຫມໍ້, ຟືນ ກໍ່ດິນ ຈາກຄີ.
ແຄ້ນຄັ່ງ ອາຫະວາ, ຜ້າກາສາ ທາງເທັດ ສະເພົານັ້ນ, ລົມ ຫາກມາ ຫອບອູ້ມ, ຖູຽນ້ຳ ເກືອກຕົມ.
ເສັຽດາຽ ຈາວງຈັນ ຄູ້ຮົມ, ຄວັນກົ້ວ ຝູ່ນເສັຽນໍ, ອັນວ່າ ຄ້ອນ ຕອກຂ້ວາງ, ກາງບານ ຈີ ຕ່າວຫອມ.
ຍາມເມື່ອ ເຮືອນ ຫນາຫມັ້ນ, ວອນຫາ ຊ້າງ ໄຕ້, ຍາມຍັງ ໃຫມ່ນັ້ນ, ວອນນ້ຳ ຮຽກຝົນ.
ຄັນວ່າ ເຄຫັງ ຊ້າຽ, ໄປມາ ກໍ່ຍືນຍາກ, ບາດວ່າ ນ້ຳ ຖ້ວມແລ້ວ, ເຊ ລົມ ທ່າວລົງ.
ຍາມເມືອ ຍັງ ລຳຄົ້ວ, ໃບຫນາ ແຮງຮອດ, ໄມ້ ແກ່ຊ້າຽ ໃບຊ້ອນ ຫຼົ່ນ ເຫຼືອງ.
ແປນ ກິ່ງກ້ານ, ກຸດຂາດ ເລີຽຫັກ, ເຊຊວນ ທັ່ບ, ທ່າວລົງ ທະລາຽ ມ້າງ.
ດີທໍ່ ເອົາ ແພງແກ້ວ, ສາມອັນ ຢ່າໄດ້ ພາກຕົວເທີນ, ຍໍໃສ່ ເກົ້າ, ກຳໄວ້ ຢ່າວາງ.
ຄັນບໍ່ ໂສດາແກ້ວ, ວາງເສັຽ ໃຜຈີ່ວາ ເປັນນັ້ນ, ຢ້ານແຕ່ ນ້ຳຫມອກ ກົ້ວ, ຮຳຫນ້າ ມືດມົວ.
ວ່າຈັກ ໄຂລະຫັດ ແຮ້ງ, ບິນບົນ ອາກາດ ດູນັ້ນ, ເມືອຈັກ ໄຂຕໍ່ ນ້ຳ, ກໍ່ ກົວຢ້ານ ເງືອກງູ.
ວ່າຈັກໄຂຕໍ່ ເສືອເຫຼືອງ, ຫຼື ງົວຄວາຽ ກໍ່ເຕັມຄອກ ເຮົານັ້ນ,ເມື່ອຈີໄຂຕໍ່ ເບື່ອ,ກໍ່ເຟື່ອນຟືນ ທົ່ວໄພຽ.
ວ່າຈັກໄຂຕໍ່ ຫມູຊີ່ງຫຼື, ກໍ່ກົວ ແມວ ຈີຕັ້ນໃສ່, ໄກ່ຈີໄຂ ຫນ້ວງ, ຫມູ ຈີຕັ້ນ ທົ່ວເຮືອນ.
ເມືອຈັກໄຂຕໍ່ ຫົງຄຳຫຼື, ກໍ່ມົວລຽ ນ້ຳໃຫ່ຽ, ໄກ່ຈັກໄຂ ຄ່າວ, ເຫັນ ອົ້ມ ກໍ່ໄຂ້ການ.
ແມວເຮີຽ ສັງບໍ່ໄປ ຄຽຢຽມ, ຫມູຊີ່ງ ງູກປາກດູນັ້ນ, ບໍ່ຊາ ຈີໄຂ້ ລູກແບ້, ຖາມເວົ້າ ຄ່າວເສືອ ນັ້ນຕີ.
ໄກ່ເຮີຽ ສັງບໍ່ ແລລີງຢ້ຽມ, ຈີມົວເມົາ ປ້ຽດ່າ ກາ ນັ້ນ, ຮູງ ຈີມາ ເຂັ້ຽຂ້າງ, ກາໃບ້ ກໍ່ບໍ່ເຫັນ.

ກົບຂຽດ ມົວເມົາ ຫຼິ້ນ, ຊົມຝົນ ເຕັ້ນຕ່ວງ ປູະໂຫນໍ, ມາບໍ່ແລ ລໍ່າຢຽ້ມ, ຈຽມຂ້າງ ເບິ່ງງຽ.
ຕາໃສ ທຽວທາງ ກວ້າງ, ກາງວັນ ກໍ່ບຸປ່າ ໄປນັ້ນ, ຕາບອດ ຍິກຄີ້ວ, ປາຽຕາ ຖີມ ໄສ່ເລີງ.
ສັງບໍ່ ຫຼຽວ ເມື່ອຟ້າ, ຂົວນົວ ບົດເມັກ ແມ່ເຣີ່ຽ, ຫູຫນວກ ນອນເຜົ້າ ຊ້າງ, ກໍ່ຍັງຮູ້ ຕູ່ນຖືວ.
ຫມູຫມາ ຍັງຮູ້ຫ້ວງ, ບິນແຊວ ດະປາກ, ເສືອໂຄ່ງ ອ້າວໄພຽກວ້າງ, ດັງກອ້ງ ທົ່ວເມືອງ.
ກາລະດູ ເມື່ອຫນ້າ, ກາດໍາ ຈີຂາວຜ້ອນ ໄປແລ້ວ, ຫມາຈີກາຈອກ ໄດ້ ເກີບແກ້ວ,

ອັນປະເສີດ ຂອງຈັກ, ທໍາ ຕົນຕົວ ໃຫ່ຽສູງ ເສີມ ຊ້າງ.

ຄັນວ່າ ສາດສນາ ສ້ວຽ, ປີເດືອນ ກໍ່ຄະຄ່ຽນ ໄປແລ້ວ, ເຂົ້າ ແລນໍ້າ ປາ ເຕັ້ນ ຄ່ຽນວັງ.
ຍູງຍາງ ຝູງໃຫ່ຽດິ້ວ, ລົມຕໍ້ ທະລາຽທັບ, ພາຽສານ ມີງາງາມ, ຄອດຖຽ ຫາງຫຽ້ນ.
ຊອມດູ ນໍ້າ ຊອມດູ ນາ ເຂົ້າໃຫ່ມ, ຊອມດູ ໄກ່ ຕື່ນທ້ວງ, ສວາຽເຊົ້າ ເມື່ອແລງ.
ໄກ ຫາກກາຽ ລະດູແລ້ວ, ລົງຄອງ ຖ້າເຫຼືອ, ລໍ້າຕູດຕັ້ງ ເຖິງເທົ້າ ທຽງຄືນ.
ຄັນວ່າ ຕົບ ປີກແລ້ວ, ຂູ້ມມືດ ເລີ້ຽຂັນ, ຫມູຫມາ ນອນ, ມີ່ນັນ ເຝືອນຟືນ.
ຫມູຫມາ ເອີ້ນ ເຕີນຄວາຽ ຫາງຫາບ, ເປັດ ໄກ່ ຂັນ ສົ່ງຊ້ໍາ, ມັນຮ້າງ ສັ່ງຄອນ.
ຄັນວ່າ ໄຂ ຄ່າວແຄ້ວງ, ກໍ່ເຫັນ ທີ່ຄວາມຂົມ ຢູ່ແລ້ວ, ຄັນວ່າ ເນົາສັງຂານ,ຈົ່ງຄ່ຽ ຟັງເອົາທອ້ນ.
ອັດສະຈັນ ໃຈຜ້າ, ເອົາໄຟ ເປັນ ພໍ່ສ່ຽວ ຈີຄີລີ, ເມນ ຫາກມາ ເປີດຜ້າ, ຄິງ ຈີ່ຮອ້ນ ຮ່ອມໄດ.
ເຫົາ ສະງວນເວັ້ນ, ຊັງ ຜົມ ຂີວຫມວກ, ແຂນ ເປີດ ເສືອ, ສອງຊັ້ນ ຄອບເມນ.
ຫມອນ ແຣລົ້ວ, ຊັງຫົວ ຂີວເຣືອດ, ຄວາຽ ເປີດຫຽ້າ, ຫຽາມຣິ້ນ ສຽດ ຍູງ.
ນາວາ ຮ້າງຮາມ ເຫມັນຫມາງ ທ່າ, ຫມາງ ຄອບນໍ້າ ຖູ່ມຖວມ, ຟອງກົ້ວ ທົ່ວວັງ.
ຈີກາຈອກ ມາເປີດມູ້ງ, ລົງແກບ ຫົວມອງ, ແມວ ຢ່ອງເຂົ້າ, ຫຼຽວເຫັນ ຂູດແຍກ,ຄາບ ຫມັ້ນແລ້ວ,

ມັນເຕັ້ນ ສອດຫນີ.

ເລີ້ຽເລົ່າວາງ ຮວງເຜີງ, ບົບໄປ ເຕັ້ນຕວ້ງ, ໄປພົບ ເສືອໂຄ່ງກ້າ, ຍັງ ນັ້ງເຜົ້າ ຫໍລະດີ.
ກໍ່ບໍ່ ມີຫວັງ ໄດ້ໄປມາ, ວັດເວົ່າ ເສັ້ຽນັ້ນ, ກໍ່ຈີ່ງ ຄືນຄອບ ເຜີງ, ກໍ່ເຫັນ ຮ້າງ ເປົ່າເສັ້ຽ.
ວ່າຢາກ ກິນ ກໍ່ກິນ ບໍ່ໄດ້, ຮັງ ສູງສຸດ ພໍ່ຕານັ້ນ, ທໍລອນ ແຫງນ, ເບິ່ງລາ ຣົມຮອ້ນ,ຮວ່ານເຣ ຊໍ້າຕື່ມ,

ສົນເຫດັ້ງ ອາທະວາ, ຄ້ຽຄັ່ງ ທວງເດ, ບໍ່ຊາວາ ຈີໂຕນສູ່ພື້ນ,ໃນນໍ້າ ກໍ່ໄສ່ການ.

ເອົາຍາມ ມາເປັນມື້, ປີເດືອນ ກໍ່ະຄ່ຽນ ໄປແລ້ວ, ຝູງຫມູ່ ຊາວແກບກອ້ງ,ຈີໂງແງ້ນ ກົ່ງສະຫາວ.
ຄືດວ່າ ຂູມພູເຂັ້ມ, ປູະສົງ ເອົາມາຂອດ ແມ່ເຣີ່ຽ, ດຽວນີ້ ສູນ ບິ່ມເຂົ້າ, ຊຶນຄວ້າງ ເກືອກທອງ.
ເທື່ອນີ້ ຂູມພູ ຖຽ, ຕົກສີ້ ຄໍາຜູຍ, ຊໍາພັດ ຜ່ອນໄປແລ້ວ, ເອົາໄປ ຂາຽຈ່າຽຊື້, ຈີທີໄດ້ ບາດຕໍສຽື້ງ.
ບັດນີ້ ທອງແດງ ຂື້ນ, ກາຽຜູຽ ແສນຊວ່ນ ເສັຽແລ້ວ, ຂູມພູ ຕົກບາດຊ້າ, ຊຶນຄວ້າງ ຄ່າແພງ.

ຄຶດວ່າ ມະນີ ໂຊເຂັມ, ກໍ່ຈິ່ງຖື ເປັງແປດ ແມ່ເຮີຍ, ດຽວນີ້ ຊູມພູ ຕົກບາດຊາ, ຫີນແກ້ວ ຄ່າແພງ.
ຊູມພູ ຖຽຖົກໄວ້, ຄົນຄວາ ກົ້ວຝຸ່ນ ເສັຽແລ້ວ, ຍອ້ມ ບໍ່ຂື້ນ ຊາວຄ້າ ກໍ່ບໍ່ຫູມ.
ພີ ຈີຣານ ຕາມນ້ຳ, ຄູງເຖີງ ບາດຕັ້ງທອງ ແມ່ເຮີຍ, ລ້ຳກວ່ານັ້ນ ຊາວຄ້າ ເພີ່ມບໍ່ຖື ແມ່ເຮີຍ.
ກໍ່ຈິ່ງ ຕັດຕາມ ນ້ຳ, ຄຳດີ ແລະ ອອ່ນແກ່, ຜີວ່າ ຄຳ ເນື້ອຫ້າ, ຄົງຈີໄດ້ ບາດຊາວ ບໍ່ຢ່າແລ້ວ.
ຄັນວ່າ ສາດສນາ ສວ້ຽ, ວັນຍາມ ກໍ່ຄະຄ່ຽນ ໄປນັ້ນ, ຈິດ ບໍ່ຕັ້ງ ຢູ່ຫມັ້ນ, ໃຈ ຄວ້າງ ວັ່ງເວ.
ແມ່ນວ່າ ຝູງລູກເຕົ້າ, ນ້ຽພໍ່ ສະຫມານຫຼວງ ກໍ່ດີ, ເຂົາຈັກເອົາ ໄປຍີຍຳ ເສັຽເສີມແປ້ງ.
ອັນວ່າ ຕົນຕົວເຈົ້າ, ຄູນຄາມ ມີມາກ, ຝູງ ຊູນຄ້າ ໄປມາ ເວົ້າຮອດ, ເລີ້ຽ ຈອດຍັ້ງ ກົ້ມກຼາບ ວັນທາ,
ຕາສອງກ້ຳ ແລດູ ເລີດເບິ່ງ, ບໍ່ເປີດໄດ້ ລ້ຳເລີດ ເຮືອງໄກ.
ຝູງຫມູ ພາລາໃບ້, ຣາວີ ຫຼຽບຍາດ ໄປແລ້ວ, ເລີ້ຽ ແປ່ນ້າງ ສນາມກວ້າງ ມູນວາຽ.
ຄຳແມ່ ໄຂລະຫັດ, ຊ້າງສາມຫົວ ຂາວເຜືອກ ນັ້ນມາ, ຈຳຈີ່ໄວ້ ເມືອຫນ້າ, ຮ່ຳເພີງ ແມ່ເຮີຍ.
ຖາມຄ່າວ ຝູງເຮືອນຊ້າຽ, ຫວາຽກູມ ໄມ້ດອກ ອີດູເດ, ຮູ້ວ່າ ໄມ້ ອອ່ນແລ້ວ, ຈີຫາມໄວ້ ບອ່ນໄດ.
ຍາມເມື່ອ ເຮືອນແມ່ ຍັງຫນາຫມັ້ນ, ຈີລາ ໃຈ ໄວ້ຮ່າງ ເສັຽນໍ, ບາດວ່າ ເຮືອນເຈົ້າ ຖຽເກົ່າແລ້ວ,
ຊວນຊ້າຽ ຈີງຈີພາ.
ຫາມ ບໍ່ແຍງດູ ໄມ້, ພາລົວ ຂອນດອກ ບໍ່ຄືຕີ, ອັນວ່າ ໄມ້ ໃຫ່ຽຄົ້ວ, ສັງເຈົ້າ ບໍ່ຫາມ ແມ່ເຮີຍ.
ໃຜຢາກ ຫຽວທາງ ເວີ້ງ, ກໍ່ມາ ເຊົາສານ ຈອດເຮົາພີ້, ແມ່ຫາກ ໄດ້ຫ້າງໄວ້, ພັນຫ້ອງ ຈີ່ງຄ່ຽເຊົາ.
ແມ້ນວ່າ ເຈົ້າຢາກ ເມືອເຖີງຫ້ອງ,ຈອມດຽ ຄິດສະກູດ ກໍ່ດີ,ຮຽມຈັກຊີ້ບອກໃຫ້ ທາງເຄົ້າ ຈີງຄ່ຽໄປ.
ຫົນທາງ ມີຫຼາຽເສັນ, ຕາມໃຈ ໃຜຈີເລືອກ ໄຕ້ໄປທອ້ນ,ຄັນວ່າ ມັກເສັນເວີ້ງ, ທາງລຽ້ວ ກໍ່ຫາກຍັງ.
ແມ້ນວ່າ ເຈົ້າ ຈີລົງ ລຽຫຼົ້ນ, ສມຸດຫຼວງ ນ້ຳໃຫ່ຽ ກໍ່ດີທອ້ນ, ແມ່ບໍ່ ໄດ້ຫ້າມ, ຂີນເຈົ້າ ທໍ່ໄຍ.
ຄັນວ່າ ເຈົ້າ ຢາກໄປ ຫົນຫ້ອງ, ຈອມດຽ ກໍ່ຜີຍາກ, ບໍ່ໄດ້ ສູດສອດ ເສື້ອ, ສາມຊັ້ນ ກໍ່ຄວນ.
ອັນວ່າ ຫົນທາງ ມີຫຼາຽເສັນ, ອັນວ່າ ຫົນທາງ ເມືອຫົນຫ້ອງ, ທັງສາມ ບໍ່ແມ່ນທາງ,
ເຈົ້າໄຕ້ມານັ້ນ,ອັນວ່າ ທາງເສັ້ນນີ້, ດູເວີງ ຊົວໄກ ເຈົ້າເຮີຍ.
ສາລາ ເກົ້າພັນ ຫ້ອງ, ຂອງມີ ທຸກສີ່ງ, ແມ່ນ ຢາກຊົມ ດອກໄມ້, ດວ້ງຄູ່ ກໍ່ຫາກມີ.
ອັນວ່າ ກາສາ ຜ້າ, ຂອງດີ ທັງເທັດ, ບໍ່ໄດ້ ໄຮ້ ດອກໄມ້, ຕາມເຈົ້າ ຈີ ເລືອກຊົມ.
ທໍ່ວ່າ ຫົນທາງ ໃນ ເກົ້າເສັ້ນ, ເປັນທາງ ຫຽວທ່ອງ, ຫຽມແທບ ຂ້າງ, ເຮົາໄວ້ ຊູຄົນ.
ທາງຝູງນີ້ ເສືອສາງ ມີມາກ, ໄມ້ໄຄ່ວ ຂວ້າງ, ຕັນຕ້ອນ ຊູ້ທາງ.
ອັນວ່າ ຄູງຄາ ນ້ຳ, ສມຸດຫຼວງ ຟອງຟາດ, ສັດຊີ່ງ ເບືອ, ລົງຫັ້ນ ກູ່ມກ້ອງ.
ນ້ຳໃຫ່ຽກວ້າງ ຍາວໂຍດ ອະນັນຕັງ, ມີ ຫມູຫມາ ໃຫ່ຽສູງ ເສີມຊ້າງ, ມີທັງ ຍູງຍາງ ລົ້ນ,

ຕົ້ນວັງ ຂິນໄຂ່ວ, ໄມ້ໃຫ່ຽນ້ຽ ກອງໄວ້ ໄຂ່ວຂິນ.

ມີທັງ ລຳໄມ້ງີ້ວ, ເຄືອຫວາຽ ເດັ່ຽລະດາດ, ມີທັງ ກາແລະແຮ້ງ, ເຫຼືອລົ້ນ ອະເນັກນອງ.

ມີທັງ ຍູງແລະຮິ້ນ, ຕົວໃຫ່ຽ ເສີມກາ, ມີ ຫມູຫມາ ລຽຍນຳ ແຄມນ້ຳ.

ອັນວ່າ ສັດສີງ ພາລາໃບ້, ໃຈ ຫນ້າ ສາໂຫດ, ຕາ ບອດໃບ້, ມີຮູ້ ຮ່ອມກຳ.

ອັນວ່າ ຄັນເປັນ ເຈົ້າບ້ານ, ສມຸດຫຼວງ ມີມາກ, ເຂົານັ້ນ ຖື ຫອກງ້າວ, ຟັນຂ້າ ຍ່ຳຍີ.

ມີທັງ ຫມາ ໄຕ້ຕົ້ນ, ໂຕນຄາບ ຄະໂຍງ ຄົບ, ມີທັງ ກາ ສົບເຫຼັກ ສົບທອງ, ຕອດກິນ ທະລາຽ ມ້າງ.

ສົມທີ່ຄຶດ ພາຽດາບ, ຕັ້ງຂຶ້ນ ມ້າມະນີກາບ ຜັນລົງ, ນໍລະສານ ຍໍມືນົບ, ຄ່ຽຟັງ ຄຳຕ້ານ.

ຟັງຍິນສຽງ ຫມູຮ້ອງ, ບິນແຊວ ຈຸກປາກ ພູ້ນເນ, ກົບຂຽດ ສັ່ນສີ່ງເວົ້າ, ຄົນບ້າ ກໍ່ເລົາ ຫາຽ.

ຄັນວ່າ ຊ້າງຫຼວງ ພົ້ນ, ດຳແດງ ກໍ່ມຸດມອດ ໄປແລ້ວ, ທັງເທົ່າຫ້ອມ ຊອນເຮື້ອ ກໍ່ເລົາຫາຽ.

ຄັນວ່າ ຊາງຫຼວງ ພົ້ນ, ດຳແດງ ກໍ່ມຸດມອດ ໄປແລ້ວ, ດັ່ງ ເທົ່າຫ້ອມ ຊອນເຮື້ອ ກໍ່ເລົາຫາຽ.

ລືແຕ່ ທຳທານຮ້າຽ, ຮານຫຼວງ ສັ່ນໄຂ່ວ, ຄັນວ່າ ປັດ ຫມູ່ນີ້, ຫນີແລ້ວ ຈີ່ຫາຽ.

ຄັນວ່າ ເງົາ ພົ້ນແລ້ວ, ແກດແຮດ ກໍ່ເລີຽມຸດ, ກໍ່ບໍ່ມີ ສັງສັ່ນ, ອອກມາ ແກມໄດ້.

ຍາມເມື່ອ ຫນາວຖືໄຂ, ອັງຄານ ຫາກ ພາດ່ວນ, ຮູ້ຄ່າວ່ວາ ຫມໍ ຫມາກໄມ້ ມາແລ້ວ,

ຄຳໄຂ້ ກໍ່ ເລົ່າຫາຽ.

ປີໃດ ສັງຂານຂຶ້ນ, ວັນອັງຄານ ຍາມທ່ຽງ, ເກັ່ງທໍ່ ນ້ຳຖ້ວມບານ, ເດືອນຫ້າ ລວາດເມືອງ.

ເມື່ອຈາກໄຂ ມະຫັດ ບົ້ງ, ກໍ່ ເປັນເຄືອ ຍູ່ງຍ່າງ, ເມື່ອຈີ ເວົ້າຕໍ່ ກ່ວຽ, ກໍ່ຄາ ຂວັນ ຄາດເຄືອ.

ອັນວ່າ ຫມູຫມາ ຮ້ອງ, ສຽງເສືອ ກໍ່ຢ່າ ຢູ່ສັນ, ໄດ້ເຈົ້າ ຈີ ມົ້ມຕົວແຫ້ ຄ່ຽໄປ.

ເມື່ອຈີ ໄຂລະຫັດ ຝ້າຽ, ຈີເຄືອງ ໄນ ເຂັນແກ່ວງ ເປັ່ຽຕີ, ເມື່ອຈີ ເວົ້າຕໍ່ ຊ້າ, ບູງຫ້ຽ ກໍ່ຫາກເຄືອງ.

ຄັນວ່າ ຫມີເຫມືອຽ ເນື້ອ, ກວາງຟານ ປົບຜ່າ, ມາເຂົ້າ ບ້ານ ຢ່າຊ້າ ສຽບແທງ.

ຄັນວ່າ ໃຜ ດົນຂ້າ, ຄົວເຮືອນ ຈີມຸດມອດ, ເກັ່ງທໍ່ ເສັ່ຽ ລູກເຕົ້າ, ຂອງຄ້າ ມູນວາຽ.

ເມື່ອຈີ ໄຂລະຫັດ ຜ້າ, ກໍ່ເຄືອງ ບູງຊ້າຕູ່ມ ເຮົາຕີ, ແຄ້ນຄັ້ງ ເຄືອງ ກີ່ອີ້ວ, ຫຼາຝາຽ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.

ອັນວ່າ ຊ້າງໃຫ່ຽ ລົ້ມ, ເສັ່ຽຄອບ ເຫມືອງນາ,ອັນວ່າ ນາວາ ຮ້າງຮາມ, ແຜນຫຼາຽ ເທື່ອເລີງແລ້ວ,

ເກືອໃຫ່ຽກ້ອນ ຊຶມນ້ຳ ບໍ່ຫ່ອນເປັນ.

ຫມູຫມາ ຖືເອົາ ຄ້ອນ, ຕີ ເສືອ ສຽງສນັ່ນ, ງົວຄວາຽ ປົບປ່ວງ ຕົ້ນ, ຄົາຂາດ ເປັນຜົງ.

ເຂົາ ສອດຊ້ວານ ຫາບຕ່າງ ສົນສົນ, ແຊວແຊວສຽງ ປ່າໄພຽ ເຟືອນຟື້ນ.

ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ຂ້າວ, ຈີເຄືອງກອນ ທັງຄື່ ສະຍົວນັ້ນ, ເມື່ອບໍ່ເວົ້າ ກໍ່ເປັນ ບັ້ນ ບ່ອນຈີໄຂ.

ແຄ້ນຄັ່ງ ເຄືອງ ເຖິງຫ້ຽາ, ຝາ ເຂ່ນກີວ ຕອກ ສະຍົວນັ້ນ,ບໍ່ໄດ້ ເຄືອງ ແຕ່ຫ້ຽາ,

ເຊນຊອນ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.

ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ຣິ້ນ, ຈຽມ ຍູງ ຈີລົ້ມຫ່າວ ໄປນັ້ນ, ວ່າຈັກເວົ້າ ຕໍ່ຊ້າງ, ກໍ່ເຄືອງແຄ້ນ ຫມູ່ຊາງ.

ອັນວ່າ ເດືອນດໍານີ້, ບໍ່ຄວນຖື ຕາງ ດາບ, ອັນ ອຸແອ່ງ ນໍ້າ ໃນຫມໍ້ ຈີເປີດ ຝາຽ.

ອັນວ່າ ລົມອ່ອນຕອ້ງ, ຢ່າວອນ ຜົນ ຫາແດດ, ບາດວ່າ ແດດແຂງ ມາເລົ່າ ຮອ້ນ,ວອນນໍ້າ ສຽດລົມ.

ຫນາວ ຈິ່ງໄດ້ວອນຫາຜ້າ,ວອນດາຽ ກໍ່ວອນເປົ່າແມ່ເຣີຽ,ຮອ້ນ ຈິ່ງຮອ້ງຮຽກເອີ້ນ,ຫານໍ້າ ກໍ່ຄໍ່າດາຽ.

ແມ່ນວ່າ ຫມາກໄມ້ ຄາ້ງ, ກໍ່ລາ້ວ ຫຼາກຫຼາຽສບັບ, ອັນວ່າ ທໍາທານແຖມ, ເຫືອດຈົ້ມ ກໍ່ຂໍາເຣື້ອ.

ອັນວ່າ ພາລາ ໃບ້, ຄົນຫນາ ສາໂຫດ, ດຽວນີ້ ຮູ້ ປີ້ນແປ້, ເພມາ້ງ ເມືອງຂວໍາ ມູ່ນວາຽ.

ຫມາຈິກຈອກ ທໍາຕົວ ນອ້ມ ເປັນ ຂົວ, ຢ່າໄດ້ ເປີບໃຈເນີ, ມັນຊ່າງ ຮູ່ ຂາຽຫນ້າ ເຈົ້າ,

ເລີງເລືອຽ ຄຽດຟູນ.

ຂາວ ກໍ່ບໍ່ ຂາວແທ້, ແດງ ສະເທີນ ມູ່ຽແກ, ເມື່ອຈັກ ຜັດຜືວ, ເຫຼືອງເຫຼືອງ ແທ້ ກໍ່ບໍ່ເປັນ.

ແລບຍິ່ງ ໃນ ຜືນຜ້າ, ກໍ່ລືຊາ ໄຫມຍອດ ມ່ານປະໂຄ ພູ້ນ, ວ່າຢາກ ທຽມແທບ ຜ້າ,

ສະໂດໄຕ ກໍ່ເລົ່າເກີນ.

ໄຫມ ກໍ່ບໍ່ເປັນ ໄຫມແທ້, ພໍສະງາວ ບັ້ນທ່ອນ ຈີເປັນລື, ຍອ້ມແຕ່ ໃສ່ຮູງເຫຼືອມ, ເປັນບັ້ນ ກໍ່ບໍ່ງາມ.

ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ຄໍ້າ, ຈີເຄືອງ ຂາງຂືນ ຟາກຕົງຕີ, ຍອ້ມ ຄັ່ງຄຶດ ວ່າ ຢາກໃຫ້,

ເຂົ້າຈີ່ ມາ ປີ້ນມູ່ຽ ແກມ.

ປີກາຽ ຍັງວ່າ ເປັນ ຜືນຜ້າ, ໃສງາມ ພໍລໍ່າແຍງ ນັ້ນ, ປີນີ້ ເປັນຜ້າແພ້ວ, ນາເຣືອ ກໍ່ຂາດເຊີງ.

ຄົນ ກໍ່ບໍ່ເປັນ ຄົນແທ້, ເປັນຄົນ ຟາງ ຕາບອດ, ເຈົ້າຢ່າ ໃຫ້ຂ້ຽ ເວົ້າແພນ, ພົ້ນເພີນ ຈີເກີນ.

ຄັນວ່າ ໄຂລະຫັດ ຊ້າ, ຈີເຄືອງ ຖົງ ສາຽດາບ, ຈີກຈອກ ຖື ຫອກງາ້ວ, ຈີພຽນລ້ຽງ ຮ່ອມໄດ້.

ຫມູຫມາ ເຫມັນຫມາງ, ເຈົ້າໂງສຽງ ສະຫາວເທົ່າ, ເສັຽແຮງ ປັ້ນຫມ່ຽງເຂົ້າ ຖນອມລ້ຽງ,

ກໍ່ມາປີ້ນ ເທົ່າໂຕ.

ຄັນວ່າ ຫມາຫຼົງ ເຈົ້າ, ກໍ່ຢ່າ ຈົງໃຈ ຮໍມັນທອ້ນ, ເປັນມອດດວ້ງ ບູ່ນໄມ້, ກະຈວງແປ້ງ ມູ່ນຜົງ.

ຄັນວ່າ ພູຄໍາຂຶ້ນ, ແຝງເຂົາຮໍ ກໍ່ຮູ້ ເຟືອນຮີນບໍ, ຫມາກຈິກຈອກ ໄດ້ເຂົ້າກົ້ວ ແກມບາ້ນ,

ກໍ່ບໍ່ງາມ ແມ່ເຣີຽ.

ຄໍາແດງສີ້ວ ຄົນຄາວໄຫມ ຍອດຈີເປັນລື້, ເຈົ້າບໍ່ ກີ້ງກ່ອມ ປັ້ນ, ປັນໃຫ້ ກໍ່ບໍ່ງາມ.

ຄັນວ່າ ໄຂລະຫັດ ຝາ້ຽ, ຈີເຄືອງ ສາຽຊ້າຫຼອດ ເຣົາຕີ, ບໍ່ໄດ້ເຄືອງ ແຕ່ຝາ້ຽ,

ໄຫມຄວ້າງ ກໍ່ຫາກ ເຄືອງ.

ບໍ່ຄວນ ຈາເຖິງ ຊ້າງ, ເສືອສາງ ເບື້ອໃຫ່ຽ, ບາດວ່າ ເຈົ້າໄຂ້ ປ່ວຽເຣື້ອ, ຢາແກ້ ຈີບໍ່ທັນ.

ຍາມເມື່ອ ເປັນຜືນຜ້າ, ອິນທະລີ ກໍ່ຊີ່ງລ່າ, ຄັນວ່າ ແມວ ຫາກໄດ້ ເກືອກແລ້ວ,

ເຮົາຈິປ້ຽມ ຮອ່ມໃດ.

ຫຽວທາງ ນໍ້າ, ບໍ່ຄວນ ຈາເຖິງ ເງືອກງູ ນັ້ນ, ແມ່ນວ່າ ນອນຢູ່ຢ້າວ, ກໍ່ຢ່າ ຕາມ ຮຽກລົມ.
ສຸກ ບໍ່ມີ ຄວາມຮອ້ນ, ກໍ່ຢ່າ ວອນຫາ ແດດ ບໍ່ດີຕີ, ແດດແຮງ ຊໍ້າຕື່ມຮອ້ນ, ວອນນໍ້າ ກໍ່ຂາດເຂີນ.
ຫນາວ ຈິ່ງວອນ ຫາຜ້າ, ເປັນເມນ ເຮືອດໄຕ່ ເສັຽນໍ່, ໄຂ້ ຈິ່ງວອນ ຮຽກເອີ້ນ, ຫານໍ້າ ກໍ່າຄໍ່າດາຽ.
ສະຫົວແລ້ວ ບໍ່ສວາງຫວີ, ພີ່ຕາກ ຈີຄີລີ, ກິນທານ ບໍ່ຍາດນໍ້າ, ອະນິສົງເຈົ້າ ກໍ່ບໍ່ແຮງ.
ຄັນຫາກ ເປັນຄົນໃບ້, ແຍງເງົາ ບໍ່ຖາມ ແວ່ນ ກໍ່ຕາມທອ້ນ, ແມ່ຄ້າ ເສັຽເບັ້ຽໃບ້,

ຊື້ນຄ້າງ ເຄືອບທອງ.

ເສັຽດາຽ ຍຽຫນ່ວຽເປັງ, ເບັ້ຽບາດ ຊູມພູ ເພີ່ມພູ້ນ, ຊຶ່ນ ເກີດກາຽ ເປັນຄໍາ, ຜ່ອນລົງ ເສີມເບັ້ຽ.
ອັນວ່າ ທອງເຫຼືອງ ຂຶ້ນ, ກາຽຜູຽ ແສນສ່ວນ, ຄໍາຊົມພູ ຕົກບາດຊ້າ, ເກົາທີ້ນ ຄູດທວງ.
ຍິນທຸກ ອາຫະວາ, ດັ່ງດອມ ເຮືອນຝາແຖບ ອິດູເດ, ກີ້ວຕອກ ຫຼຶມທາວໄວ້, ແມງດວ້ງ ກໍ່ເລົ່າຖີ.
ຊອມດູ ສາດສນາ ສວ້ຽ, ນອນວັນ ກໍ່ຝັນຕ່າງ ເສັຽແລ້ວ, ຝັນວ່າ ໄດ້ແອ່ນມ້າ, ມະນີກາບ ຜັນຜຽອງ,

ມື ຊວາງຈັບ, ໂຮບທວນ ທັງງ້າວ.

ສົມທີ່ຄຶດ ໃສຍາເຍືອນ, ນອນຝັນ ກໍ່ເຫັນຫຼາກ, ຝັນວ່າ ໄຍຢວກ ກຮ້ຽວ, ພາຽສານ ລົ້ມທ່າວ,

ຖອນ ຖອດຖີ່ມ, ງາໄວ້ ແຄ່ດິນ.

ຝັນວ່າ ຫມາຈິກຈອກ, ໄດ້ແອ່ນຟ້າ ຜາສາດ ວິມານທິບ, ທັງເລົ່າ ທົງສັງວານ, ຍິບຍາມ ຄາວນ້ຽ.
ອັນວ່າ ຝູງແກບກອ້ງ, ກາຽເກີດ ເປັນແສງ ແມ່ເຮີ້ຽ, ກົບຂຽດ ບິນບົນເຫາະ, ເຜັນພູະໂຍມ ຄູງຟ້າ.
ອັນວ່າ ຝູງຝ້າຽເຮື້ອ, ຕົ້ນໃຫ່ຽ ເສີມຮີນ, ຄັນບໍ່ເອົາ ຂວານບັກ, ບັ່ນຟັນ ບໍ່ມີໄດ້.
ອັນວ່າ ໃບສະໂນເຕັ້ຽ, ຫົວນາ ແຄມໄຮ່ ເຮົານັ້ນ, ບັດນີ້ ຝູງໃຫ່ຽ ດົ້ວ, ກາຽຂຶ້ນ ເຜັນຄະຍູງ.
ອັນວ່າ ຫຼົວໄຫຼນໍ້າ, ແຄມນັດທີ່ ເປັນຄ່າ ແພງນັ້ນ, ອັນວ່າ ເຄືອງໄຕ້ສ້າວ, ຮາວຮົ່ວ ຄ່າແພງ.
ຝັນວ່າ ຈວງຈັນ ຄູ້, ວາງຫອມ ໄວ້ກິ່ນ ເສັຽນໍ, ອັນວ່າ ຂອນ ດອກງີ້ວ, ສະໂນຝ້າຽ ຕ່າວຫອມ.
ຝັນວ່າ ພູເຂົາ ກ້າ, ເປັນກະຈວນ ຜົງເຜົ່າ ທຸລີນັ້ນ, ເຂົາເສມົນເອົາ ປາຽທິບ, ທ່າວລົງ ທະລາຽມ້າງ.
ບາກໍ່ ໄສຍາເຍືອນ, ກາຽລະດູ ໃກ້ຮູ່ງ, ລໍ້າຕູດ ຊ້າງ ເຖິງເທົ້າ ຮອດຄົວ.
ອັນນຶ່ງ ເຜີ້ງ ຫາກວອນ, ວານໄຫ້ວ ຫາໄຟ, ເອີ້ນແດດ ກໍ່ຕາມທອ້ນ, ນ້ຳ ບໍ່ເປັນ ຫນ່ຽງໄວ້,

ມັນຈິ ເປັນກອ້ນ ຮອ່ມໄດ.

ຕາມໃຈ ເຜີ້ງ ຈິເອົາໄຟ, ຕູ້ມຮໍ່ ກໍ່ຕາມທອ້ນ, ແດດ ບໍ່ມາ ຕູ້ມຕອມ, ໃຫ້ເປັນແປ້ງ ເທົ່າຜົງ.
ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ອ້ຽ, ຈິພວນ ຂິນຄັດ ອ່າວດານຕີ, ໄຊ່ຈັກ ເວົ້າຕໍ່ ພ້າວ, ແຊງອວ້ນ ຈິລິ່ນເຫຼືອງ.

ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ງ້າວ, ເຄື່ອງສານ, ຊິຫວານ ແຊບຣົ່ນັ້ນ, ນໍ້າອ້ຽ ແວ້ນ ກິ່ງສົ້ມ,

ກໍ່ເຄື່ອງ ກວ້ຽທ່າວເຄືອ.

ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ຕອ້ນ, ກໍ່ເຄື່ອງແຄນ ຄ້ຽຄັ່ງ ຝາຽນັ້ນ, ປູປາ ເຕັນ,ຊັງໂຫມນຫມາງ ລອບໄປເຍີ,

ແວ້ນກິ່ງ ສ້ຽແຫ, ຊອ້ນຈິ ຄ່ຽຖາມ.

ແຍງດູໄມ້ ແຍງລຳໄກ້ ພາງກັນນັ້ງ, ຄັນວ່າ ເຫັກຣຽ, ບັກບັ້ນ ຟັນກໍ່ ຢ່າຕອ້ງ.

ແຍງ ດູນໍ້າ ແຍງ ເງົາ ດູກອ່ນ, ຫຼອນວ່າ ມີ ງເງືອກ ມາຢູ່ໄກ້, ຣາງຂາງ ຈິບໍ່ເຫັນ.

ອັນວ່າ ຫຍິງຊາຽ ໃນຫົນຫອ້ງ, ຈົ່ງຟັງກອນ ເຣົາບອກ ຈິງເທີນ,ຢ່າໄດ້ ປ້ຽແຊ່ງ ນໍ້າ ຊັງຟ້າ ດາລົມ.

ແມ່ນວ່າ ເຈົ້າ ຈັກໄປ, ຄຽດູ ຊ້າງ ພາຍສານ, ທົ່ງເຄື່ອງ ຄຳນັ້ນ, ຄັນວ່າ ເຈົ້າບໍ່ ຊາງເລືອກ,

ປຽ້ມໂພຽ ຈີ່ຕອງ, ເມື່ອລູນ ມາກແລ້ວ.

ຄັນວ່າ ເຈົ້າຢາກ ຄຽດູ ຊ້າງ, ໃຫ້ຖາມ ຄວາມດູ ກອ່ນ ດິດາຽ, ຫມັກເບົາ ເພິ່ນ ບອກໃຫ້,

ເສັ້ຽແລ້ວ ຈິງ ຄ່ຽແຍງ.

ເສືອສາງ ຟືນ ກໍ່ຢ່າ, ຈົ່ງໃຈ ຣໍ່ ມັນທອ້ນ, ສາງຫາ ທຳເພດໃບ້, ກໍ່ຢ່າ ລຶງຣໍ່ລວນ ແມ່ເຣີ້ຽ.

ຟັງເຍີ ຈິກາຈອກ, ບໍ່ຮ່ຳຣູ້ ບັ້ນບອ່ນ ເບົາຫມັກ, ຟັງເຍີ ມັກປາດ ທົ່ງ ຄຳຄິດ, ຄ່ຽຟັງ ຄຳຕ້ານ.

ຟັງເຍີ ຝູງຫມູ່ ພາລາໃບ້, ນໍລະສານ ຈິໄຂຄ່າວ ໄປນັ້ນ, ໄຂຄ່າວ ຕິດເນືອງໂຄງກາບແກ້ວ ,

ກໍ່ເປັນ ບັ້ນ ບອ່ນຈິໄຂ.

ຄັນວ່າ ຖາງທາງ ກວ້າງ, ບໍ່ຟັນ ເຄືອ ຍູງຍາງ ຈິເປັນລີ້, ມັນ ຈິກຽ້ວ ຄົມງ້າວ ຕ່າວຄືນ.

ຟັງເຍີ ຟັງຫມູ່ ຄົນຟາງໃບ້, ອູດອນ ກ້ຳຝ່າຽ ເຫນືອພຸ້ນ, ນໍລະສານ ໄຂ ໃຫ້ແຈ້ງ,

ເສັ້ຽແລ້ວ ຈິ່ງຈິຖາມ

ອັນນຶ່ງ ຈິຈຽມ ຮູ້ຕອດ, ຊ້າງສານ ມອດຊີວິດ ແມ່ເຣີ້ຽ, ປາຊິວ ຊົນ ງົວຄວາຽ, ເງືອກງູ ເຟືອນຟົ້ນ.

ຟືນໄຟ ເວົ້າຊັ້ງ, ຫຼົວ ຂອນດອກ ຈິ ຄີລີ້, ໄຟລຸກ ໄຫມ້ ແມ່ນ້ຳ, ຟອງກົ້ວ ທົ່ວວັງ.

ອາທະວາ ດັ້ງ ພາຽຖົງ ຖືຫາບ, ເມື່ອຈັກ ປົງຫາບ ໄວ້, ຍໍຫີ້ວ ຫນວງແຂນ.

ເມື່ອຈັກໄຂຕໍ່ ນ້ຳ, ກໍ່ຊ້ຳລຸ່ງ ໄຫຼກາຽ,ເມື່ອຈັກໄຂຕໍ່ ປາຊິວ, ຫຼືກໍ່ມາ ຈຽມ ນົກເຈົ່າ,

ຫຼືກໍ່ ມາຈຽມ ນົກເຈົ່າ, ເມື່ອຈັກໄຂຕໍ່ ແບ້, ກໍ່ເຄືອງແຄ້ນ ຫມາກເຂືອ.

ອັນວ່າ ຫມູຫມາ ເອີ້ນ, ເອົາເສືອ ເປັນ ພໍ່ສ່ຽວ ຈິ ຄີລີ້, ເສືອສາງ ຍັງຈິຕັງ ຕ່າວຫນ້າ,

ຫົວຍອ້ນ ບອ່ນໄດ.

ປີນີ້ ສັງຂານ ຂຶ້ນ, ສຸລິໂຍ ຍາມທ່ຽງ, ປີນັ້ນ ເກັງທໍ່ ນ້ຳ ຖວ້ມບ້ານ, ຄຳ ຈິແລ້ງ ຢ່າຄນີງ.

ຊອມ ດູນ້ຳ ຊອມ ຜົນ, ປີໃຫມ່ ດູທອ້ນ, ລົມອອ່ນ ມາບໍ່ຕອ້ງ, ປີນັ້ນ ກົວນ້ຳ, ຈິ ລວາດເມືອງ ແມ້ເຣີ້ຽ.

ເມື່ອຈັກ ໄຂລະຫັດ ຝາ້ຽ, ຈິເຄືອງ ກົງອີ້ວ ເກົ່າ ຣົາຕິ, ແງ້ນກິ່ງ ຜ້າໄຫມ,ໄຕ້ຈິ ຕ່າວແພງ.
ແງ້ນກິ່ງ ຜ້າ ຫຼົງວາດ, ລືມຫຼຽບ ແມ່ເຣີ້ຽ, ບໍ່ໃສ່ ຄົນ ມືນທຶນ, ຫນອກມົວ ເມົາໃບ້.
ແຍກກ້ວງ ກາສາ ຜ້າ, ແຊງລະຄອນ ທາງເທັດ ພູະນົມພູນ, ແງ້ນກິ່ງ ໄດ້ ເສັ້ນດາ້ຽ,
ສະງາວ ຄ້ວາງ ແສ່ວສົນ.
ຄັນວ່າ ສາດສນາ ສ້ວຽ, ສອງພັນ ລໍ້າລວງ ໄປນັ້ນ, ເຈົ້າຈິ ແງ້ນກິ່ງ ຜ້າ, ຊາ ຊ້າງ ກໍ່ຂາດທຶນ.
ຍາມເມື່ອ ປີເດືອນ ຍັງຕັ້ງ ຫມັ້ນ, ກໍ່ຕາມໃຈ ເຈົ້າ ຈີກິ່ງ ເອົາທ້ອນ, ແມ່ນວ່າ ເຈົ້າຈິ ແງ້ນກິ່ງ ຖ້າ,
ຊາຊ້າງ ກໍ່ໂດຽໄດ້ ດັ່ງຄນິງ.
ຄັນວ່າ ເປັນດັ່ງ ຈວງຈັນ ຄູ້, ທໍາໂຮງ ມະນີໂຊດ ກໍ່ດີແລ້ວ, ບາດວ່າ ເປັນດັງ ແບ້ ເປີດນໍ້າ,
ຈີ ເກົາທົ້ມ ຄຸດທວງ.
ແຄ້ນຄັ່ງ ອາທະວາ, ດັ້ງດອມ ຝູງໄຫມ ຍອດເດີມພູ້ນ, ແງ້ນກິ່ງ ຕົກບາດຊ້າ, ຊາຝ້າຽ ເກີງເສີມ.
ອັນວ່າ ສາດສນາ ສ້ວຽ, ອັນໄດ ກໍ່ຄະຄ່ຽນ ໄປແລ້ວ, ອັນວ່າ ເດັກນ້ຽນ້ຽ, ກໍ່ມາ ລ້າວ ຕ້າງກັນ.
ເຂົາກໍ່ ແປງ ດິນໄມ້, ເປັນວຽງ ລຽນພ່າງ, ຈັບ ໄມ້ຄ້ອນ ຕັ້ງຕ່ວງ ຫາກັນ, ບາງພອງ ຖື ຫາບຊາ,
ຕິແລ້ນ ໄປມາ, ກົນລະຫົນ ສູນເຫດ ມີດາໄວ້.
ບາງພອງ ໄດ້ ກີບໄມ້, ຟ້ອນແລ່ນ ຫາກັນ, ເອົາ ຕອງ ມາເປັນ ຜາລາ, ດ່າກັນ ກູມຟ້າ.
ກົນລະຫົນ ມີ ຫຼາຽຂໍ້, ນໍລະສານ ຈີໄຂຄ່າວ, ຫມາ ຈີກຈອກ ເວົ້າບອກໃຫ້, ເຕີນບ້ານ ຊູເຮືອນ.
ເປັດໄກ່ ຊົມແຊວ ທ້ວງ, ແປງ ຄານ ແຍງຫາບ ເລີງແລ້ວ, ເຕີນ ບອກໃຫ້ອັນ ຊໍ້າ ຊັ່ງຄອນ.
ຂອງດີ ເປັນ ຂອງຮ້າຽ, ຂາຽກິນ ກໍ່ນານຂາດ, ຊູມພູ ເກົ້າບາດ ເຟື້ອງ, ທີໄດ້ ບາດສະລຶງ ແມ່ເຣີ້ຽ.
ສຸກດ່ວນ ໄກ້ ເປັນລຶກ ຊາວສາມ, ຄັນວ່າ ເນົາສັງຂານ ຈີຄ່ຽ ແລຫຼີງ ຟ້າ.
ປີໃດ ສັງຂານ ຂື້ນ, ວັນສຸກ ຍາມທ່ຽງ, ສຸກດ່ວນໄກ ລຶກຟ້າ ຊາວເກົ້າ, ເມືອງບ້ານ ຢູ່ກະເສີມ.
ປີໃດ ຍັງຢູ່ຫມັ້ນ, ມີ ລຶກ ຊາວສາມ, ປູະຫັດ ເອົາຈັນມາ ເປັນມິດ, ກໍ່ ຄ່ຽນຍາມ ເລີງແລ້ວ.
ຊອມເຍີ ປີໃດ ເຈັດສູນ ເຂົ້າ,ຕັ່ງພູ່ມ ຖ້ານຕໍ່າຊອມເຍີ, ເມືອງນັ້ນ ຮູ້ປີ້ນຂວ້ໍາ,ເລີງເລືອຽ ຄ່ຽນເສີມ.
ຄັນວ່າ ສາດສນາ ສ່ວຽ, ກໍ່ເປັນ ໂພຽ ທຸກແຫ່ງ ແມ່ຄູນເຣີ້ຽ, ຮູ້ ປີ້ນຂວໍາ ສູນຮ້າງ ຊູເມືອງ.
ສັນໃດ ເຈົ້າຈັກໄດ້, ຫນ່ວຽແກ້ວ ພຽນຍາກ, ກະທໍາອົດ ແມ່ເຣີ້ຽ, ຫາກແມ່ນ ຂອງ ມູງຄູນ,
ຫາກຈີຄູນ ເມືອຫນ້າ.
ຢ່າໄດ້ ສົນເທ, ດັ້ງ ແຄນໃຈ ຄ້ຽຄັ່ງ ສັງທ້ອນ, ທັງພູນພີ້ ເສີມແທ້, ກໍ່ທັນ ແມ່ເຣີ້ຽ.
ນໍລະສານ ຍວງກອນໃຫ້, ຝູງຟາງ ແຕ່ພໍຄ່າວ, ຍັງຢາກ ຖາມຄ່າວ ຝູງ ບອດໃບ້, ເສັຽແລ້ວ ຈີ່ລາ.
ຖາມຄ່າວ ຟືມຊາວຫ້າ, ຂັນດີ ຮ້າງກີ່ ກໍ່ຍັງລື, ອັນວ່າ ອີ້ວ ເປີດຝ້າຽ, ໄຫມ່ໄຕ້ ກໍ່ຫາກຍັງ.

ຄັນວ່າ ໄຫມ່ໄຕ້, ທາງໄດ້ ກໍ່ ຖືຄ່າ, ແຍະ ເພື່ອນພູ້ນ ກຽງນັ້ນ ຄ່ຽນເລິງ.

ເອີມເຍີມຫຼ້າ ຈິ ຫມາງກອນ, ຕອກ ອອ່ນ ກໍ່ຕາມເຍີ, ຍີງລົມ ຂັດວາດໄວ້, ມັນ ຈິຊ້າງ ຮອ່ມໃດ.

ແງ້ນກິ່ງ ຝູງນາ ເຮື້ອ, ນໍລະສານ ຈິຖາມຄ່າວ ດູນັ້ນ, ເມື່ອບໍ່ ຖາມຄ່າວ ນ້ຳ, ໄຟ ຈິໄຫມ້ ທົ່ວວັງ.

ຖາມຄາວ ໄທຽພວນ ພູ້ນ, ຫມາວເລິງ ກໍ່ເຍືອກບອກ ມາທອ້ນ, ສັງ ຈິບອກ ພາກບ້ານ,

ກະເລິງແຍ້ ຕ່າງເມືອງ.

ມື້ນຶ່ງ ສູນສາມເສັ້ນ, ຍາມຫມູ ທອດ ຫມູ ແມ່ເຮີ້ຽ, ວັນນັ້ນ ໂຊ້ກ ສົ່ງໃຫ້, ຫົວທອ້ນ ຈຶ່ງຄ່ຽຈາມ.

ບູນຫາກມາ ສົ່ງໃຫ້, ນໍລະສານ ຈິຖາມຄ່າວ, ດີທໍ່ ລາວ ບໍ່ທັນ ປ່າວຄອ້ງ, ເພິ່ນ ຈິຮູ້ ເມືອກິນ.

ຖາມຄ່າວ ໄຫມ່ເສັ້ນເຮື້ອ,ອັນເປັນ ເຄືອງຍູງຢ່າງ ກໍ່ຍັງລື,ເທື່ອນີ້ ກວ້ງເສັ້ນດ້າຽ,ໄຫມ່ໄຕ້ ຈິຄ່ຽຮຽງ.

ສ່ຽງເຍີ ພີ່ກໍ່ຍັງ ຢາກຖາມ ຄ່າວເຈົ້າ, ແຕ່ຍາມ ຕູ່ນ ຂົບມື ເພິ່ນພູ້ນ, ງົວຄວາຽ ແຍງຫົງຄຳ,

ກໍ່ເກີດຄວາມ ຖາມເຈົ້າ.

ເດືອນຫ້າ ມາບໍ່ແຈ້ງ, ສູນເມກ ມົວບົດ ແມ່ເຮີ້ຽ, ອາສະໄນ ຫົງ ຄຳຄຶດ, ຄ່ຽຟັງ ແມວ ຕ້ານ.

ຫມາວ ບໍ່ຖາມ ຫາຜ້າ, ຈິເອົາລົມ ຕູ້ມຮົ່ມ ກໍ່ຕາມທອ້ນ, ແດດ ບໍ່ລົງ ອາບນ້ຳ, ຈິນອນໄຂ ກໍ່ຊ່າງເຍີ.

ອັນວ່າ ອາສະໄນ ຮູ້, ກິນຫມູ ຫຼາຽເທື່ອ ເລິງແລ້ວ,ຍັງຢາກ ໄປປ່າວຄອ້ງ, ຟັງແຈ້ງ ຊູ້ຄົນ ແມ່ເຮີ້ຽ.

ໂອນໍ ພີ່ບໍ່ຈົນ ທາງມ້າ, ອາສະໄນ ຈິຮອ້ງປ່າວ ໄປແລ້ວ, ພີ່ຍັງ ຈັກສັງບອກ, ໃຫ້ເຫນືອໄຕ້ ທ່າເທັງ.

ແງ້ນກິ່ງ ຕາມ ສະງາວ ຝ້າຽ, ນໍລະສານ ຈີ່ຖາມຄ່າວ ໄປນັ້ນ, ຖາມຄ່າວ ແບ້ ເປີດຫຼ້າ,

ຈີ່ຊັງ ນ້ຳ ຮອ່ມໃດ.

ນໍລະສານ ຫ້າງຊ້າງ ແລ້ວ, ອາສະໄນ ຈິຄາດເຄື່ອງ, ສົມທີ່ຄຶດ ຫົງຂຶດແລ້ວ, ຖືດາບ ພູະຂັນໄຊ,

ຮວາຽອາຄົມ ເປົ່າໄປ ເປັນນ້ຳ.

ມະນີ ໂຊດແກ້ວ, ທຳໂຮງ ສູບສອດ, ຊົງ ດາບເປືອງ ປີ່ນຫນ້າ, ມາແລ້ວ ຊັ່ງເມືອງ.

ຄ່ຽຢູ່ ດີເຍີ ໂພສີສ້ຽ, ນາຫຼວງ ກ້ານກອ່ງ ອີ່ຮຽມເຮີ້ຽ, ຢ່າໄດ້ ຄຶດໂສກເສົ້າ, ພາກ້ານ ຫຼົ້ນເຫຼືອງ.

ຄ່ຽຢູ່ ດີເຍີ ໄກສອນແກ້ວ, ບົວທອງ ມະນີໂຊດ ອີ່ຮຽມເຮີ້ຽ, ເອີ້ນຊັ່ງບ້ານ ເມືອງກວ້າງ ຊູ້ຄົນ.

ຄ່ຽຢູ່ ດີເຍ ໄກສອນແກ້ວ, ເຂົາຂຽວ ກ້ານກອ່ງ ງາມເດ, ເອີ້ນຊັ່ງໄມ້ ໄຊຽກວ້າງ ຮົ່ມງາມ.

ໂອນໍ ງາມເດ ງາມກອງເຂົ້າ, ງາມເຟືອງ ເຂົ້າໃຫ່ມ, ເອີ້ນຊັ່ງເລົ້າ ທັງເຂົາ ຢູ່ເຍັຽ.

ຢູ່ເຍີ ຜາສາດແກ້ວ, ມະນີໂຊດ ດວງປີ ພີເຮີ້ຽ, ທັງສນາມໄຊຽ ແຂກໂຮມ ຂູນຄ້າ.

ຢູ່ເຍີ ແຊງລະຄອນ, ຜ້າແສງ ພັນທາງເທັດ, ເຢັຽເພິ່ນພູ້ນ ທັງພີ້ ພີ່ຈີລາ.

ຢູ່ດີເຍີ ໂຄມຊາວຫ້າ, ຖືຕາລ່ຳ ບໍ່ເປີດ ອີ່ຮຽມເຮີ້ຽ, ເອີນຊັ່ງ ແຖວດອກໄມ້, ພວງຮ້ຽ ເຮືອເຮືອງ.

ຢູ່ດີເຍີ ໄຫມ ເສັ້ນກຽງ, ເປັນພວ່ງ ສົນແສ່ວ ອີ່ຮຽມເຮີ້ຽ, ເອີນຊັ່ງ ດາຽ, ທັງຝ້າຽ ຫມູ່ໄນ.

ຢູ່ດີເຍີ ໂກສາ ເກົ້າ, ຂຽວເຫົາ ກ້ຽງອ່ອນ ອີ່ຣຽມເຣີ້ຽ, ເອີນຊັ່ງ ບ້ານ, ດວງຫນ້າ ຊູ້ຄົນ.
ຍາມມະນຸດ ໃນຫົນຫ້ອງ, ສາມປະການ ແວນຍິ່ງ, ຫອມ ດອກໄມ້ ໂຣຽເຣົາ ເມື່ອແລງ.
ຢູ່ດີເຍີ ພິດານ ແກ້ວ, ດວງຄຳ ເຣືອງເຣືອ, ກົບ ຂາບໄຫ້ວ, ດີແລ້ວ ພີ່ຈີລາ.
ຢູ່ດີເຍີ ແກ້ວລອດຟ້າ, ແຖນຮໍ່ ລົງມາ ພີ່ເຣີຽ, ພີ່ຈັກລາ ກີສີນ, ດ່ອນໄປ ວັນນີ້.
ກໍ່ເພື່ອວ່າ ເຈົ້າຫາກ ທຳເລັດລ້ຽວ, ສັດຈະຣ່າງ ວາຈາ, ອັນວ່າ ຄຳແພງເຣົ້າ, ຂາດເສັຽ ແສນນັ້ນ.
ກໍ່ເພື່ອ ໂທເລ ຣ້າງ, ກຳເດົາ ຫົນສະວາດ, ລະນ້ອງໄວ້ ຕົວຂ້ຽ ມີງມອນ ແມ່ເຣີຽ.
ຄ້ອນວ່າ ເຈົ້າ ສັງແລ້ວ, ກົ້ມກາບ ລີລາ, ຣວາຽ ອາຄົມ ເພີກລົມ ທັງນ້ຳ.
ສົມທີ່ຄຶດ ຜາຽຜຽອງ, ຂື້ນຄີ່ ມ້າ, ມືຄວາ ຖືດາບ, ມະນີກາບ ເຕັ້ນໄຕ້, ນ້ຳ ທະຍານ ຂື້ນ ຣິດບົນ.
ສົມທີ່ຄຶດ ຂື້ນເມືອ ເມືອງແກ້ວ, ມະຫາພົມ ດວງຍອດ, ມີຫມູ່ສາວ ຟາກຟ້າ, ມາລ້ອມ ຫມື່ນປາຽ.
ອັນວ່າ ສົມທີ່ຄຶດ, ຄວນຄ່າລ້ານ ມະນີໂຊ, ລູກປະເສີດ ຫມົດແລ້ວ, ຖວາຽແກ່ ນັກປາດເຈົ້າ,
ທົງແຈ້ງ ຊູ້ຕົນ ແດ່ທ້ອນ.
ບໍ່ໄຊ້ວ່າ ເປັນຄົນຫຼິ້ນ, ວາຈາເວົ້າ ມໍ່ສັນນັ້ນ, ຕັ້ງວ່າ ເປັນຄວາມ, ເລີກແລບ ລ້ຳຫຽມ,
ພື້ນໂລກ ກະດີ ພູ້ນດາຽ.
ຝູງຫມູ່ ພາລາໃບ້, ບໍ່ມີ ຖອງເຖີງ ວ່າຽ ຊີວັງເຣີຽ, ມີແຕ່ ນັກປາດເຈົ້າ, ຕົນຮູ້ ຈີ່ງຈີ່ຖອງ ແມ່ເຣີຽ.
ສົມທີ່ຄຶດ ຈົບບໍ່ລິບູນ ແຕ່ເທົ່ານີ້, ມູນບໍ່ມີ ຈະຂຽນຕໍ່ ໄປນັ້ນ, ມູນເພີ່ນ ຫມົດເທົ່ານີ້, ຈະຫາໄດ້ ກໍ່ບໍ່ຄື.
ລີຈະນາແລ້ວ ຍາມກອງແລງ, ເຈົ້າຜູ້ແພງ ສີສ້ຽ, ເສນຫາ ທີບພູະຄີ່ນ ອີນພົມເຣີຽ,
ເຊີນ ອາດຍານາງ ແລລ່ຳ ຢ້ຽມ, ໄປຜ້ຽນ ຊູ້ຕົວ ແດ່ທ້ອນ.-/-

(Texte transcrit du livre imprimé le 30/05/2004 par son Altesse Royale
Tiao Fa Nging Savivang Savang Manivong)